

Η Χαραυγή

μελετητῶν τῆς Βίβλου

2012

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
Η ΧΑΡΑΥΓΗ
THE DAWN (GREEK)
EAST RUTHERFORD, NEW JERSEY 07073 — U.S.A.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΟΣ 49ον - ΙΟΥΛΙΟΥ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2012

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ..	13-46
ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ.....	22-56
Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ.....	34
Η ΑΞΙΑΤΩΝ ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΟΣ.....	39
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ.....	41

---000---

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

THE DAWN (GREEK)

EAST RUTHERFORD, NEW JERSEY - U.S.A.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

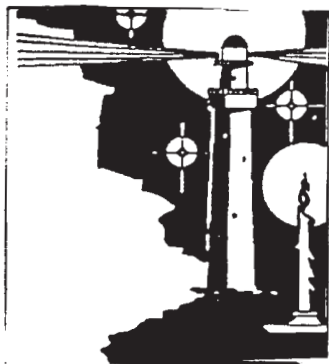
ΡΩΜ. α: 25.

" Οἵτινες μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ψεῦδος, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσιν μᾶλλον παρὰ τὸν κτίσαντα, ὅστις εἶνα εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας."

---οοο---

ΠΟΛΛΑ ἐλέχθησαν διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ'· νὰ ἀποστείλλῃ διὰ τοῦ Καρδιναλίου του Μπέα, τὴν Κάρα τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα εἰς Πάτρας, δεῖγμα ἀδελφικῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης, Καθολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον τοιαύτην.

"Ἐνώπιον κατανυκτικῆς σιγῆς 2500 Καρδιναλίων καὶ ἐπισκόπων" γράφει ἡ ἐφημερὶς ΒΗΜΑ τῶν Ἀθηνῶν τῆς 24ης Σεπτεμβρίου 1964- ὁ Πάπας Παῦλος ὁ ΣΤος, ἐναπέθεσεν εὐλαβῶς τὴν Κάρα εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ἀγ. Πέτρου. Ἀκολουθῶς γονατίσας εἶπεν, " Ἀγίε Ἀνδρέα, προσεύχου δι'

" ἡμᾶς." Ἡ ἀποστολὴ τῆς κάρας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἱστορικῆς σημασίας χειρονομία τῆς Καθολικῆς πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον ἐκκλησίαν."

Εἰς τὰς Πάτρας, γενομένης τῆς παραδόσεως τῆς κάρας διὰ τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Πάπα, ἔγεινε μεγαλοπρεπὴς τελετὴ, μὲ μέλη τῆς Κυβερνήσεως, Βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ ἱεραρχίας παρόντων. Διὰ τὴν κάμῃ καλλιτέραν ἐντύπωσιν ἡ χειρονομία αὕτη τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ. λέγει τὸ ASSOCIATED PRES. ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Βατικανοῦ, ὁ Πάπας Παῦλος εἶπεν ὅτι "Θεωρεῖ τοὺς Πατριάρχας Κωνσταντινουπόλεως ΔΙΑΔΟΧΟΥΣ ΤΟΥ ΑΠ. ΑΝΔΡΕΑ, ἐνῶ οἱ τῆς Ρώμης εἶναι διᾶδοχοι τοῦ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ."

ΠΟΙΑ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΣ

"Ἄρθρον τι δημοσιευθὲν εἰς τὴν ἐφημερίδα ΒΗΜΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ Σεπτ. 1964 ὑπὸ τοῦ λογογράφου Κ. Σακελλαρίου, ὑπὸ τὸν τίτλον "Η ΚΑΡΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΑΝΔΡΕΑ" θὰ μελετηθῇ μετ' ἐνδιαφέροντος. Τὸ ἄρθρον ἐν συνόψει λέγει, 1ον/ ὅτι οἱ ἱστορικοὶ Στ. Θωμόπουλος, BUCHON, Γεδεών, Σκαρλᾶτος, Βυζάντιος καὶ ἄλλοι, ὅτι ὁ Ἅγ. Ἀνδρέας ἐμαρτύρησεν εἰς τὰς Πάτρας ἐπὶ Νέρωνος τὸ 54-62 μ.Χ, ὅτι ἐσταυρώθη χιαστὶ, καὶ ἐτάφη εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰ τῶν Πατρῶν, ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Στρατοκλῆ καὶ Μαξιμίλλας.

2ον/ ὅτι μετὰ 300 περίπου ἔτη -353 κατὰ τὸν Σκαρλᾶτον καὶ Γεδεών- ὁ υἱὸς τοῦ Μ.Κωνσταντίνου, Κωνσταντῖος, ἀποστέλλει τὸν Δοῦκα Ἀρτέμιον εἰς Πάτρας καὶ πέρνῃ τὸ λείψανον τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέα, καὶ τὸ μεταφέρει εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ τοποθετεῖ αὐτὸ εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἀποστόλων μετὰ ἄλλων λειψάνων, ἀφοῦ ἔδωκεν πολλὰ ἀνταλλάγματα εἰς τοὺς Πατρινοὺς.

3ον/ Ὅτι τὸ 812-886 ὁ Αὐτοκράτωρ Βασίλειος ὁ Μακεδὼν, ἀποκόπτει τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέα, καὶ τὴν ἀποστέλλει εἰς τὴν ἀρχόντισσαν τῶν Πατρῶν Δανιηλίδα. !!

4ον/ Τὸ 1204, ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος ὁ Γος, ἀποστέλλει ἐκ Συρίας τὸν Καρδινάλιον Πέτρον εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔνθα οὗτος εὗρεν εὐκαιρίαν καὶ κλέπτει τὸ σῶμα τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέα, ἀνευ κεφαλῆς, καὶ λάθρα τὸ μεταφέρει εἰς Γαέταν τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀμάλφης.

5ον/ Τὸ 1460 ὁ Θωμᾶς Παλαιολόγος, διαπληκτιζόμενος μετ' ἄλλους Παλαιολόγους, φεύγει ἐκ Κερκύρας μετὰ τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἄλλους ἄρχοντας εἰς Ἰταλίαν, φέρων μαζί του καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέα. - ΣΗΜ. ΧΑΡΑΥΓ. Ποῦ εὗρε τὴν κεφαλὴν ὁ Θ. Παλαιολόγος κατόπι τῶσων αἰώνων; Πῶς ἐγνώριζε ὅτι ἦτο ἡ κἀρα τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέα; οὐδὲν λέγεται παρὰ τοῦ ἀρθρογράφου. -

6ον/ Ὁ Θωμᾶς φθάνων εἰς Ἰταλίαν, καὶ στερούμενος χρημάτων, πείθεται ἀπὸ τὸν Πάπαν Πίον τὸν Βον, καὶ πωλεῖ τὴν κἀρα. - Σ.Χ. οὐδὲν λέγεται πόσον ἐπώλησε τὴν κεφαλὴν. - Ὁ Πάπας τοποθετεῖ τὴν κἀρα εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀγ. Πέτρου ἐν Ῥώμῃ. - Σημ.Χ. Ποῦ ἔμεινε τὸ σῶμα; διατὶ δὲν ἐτέθη ὅπου ἦτο τὸ σῶμα εἰς Ἀμάλφην ὅπου ἔκειτο τὸ κλαπὲν ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου σῶμα τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέα, οὐδὲν λέγεται. !

Εἰς τὰς διανοίας πολλῶν ὀρθῶς σκεπτομένων, μένουν ἀκαθόριστα τὰ ἑξῆς: Διατὶ νὰ κάμῃ τὴν ιεροσύλον καὶ ἀπάνθρωπον πρᾶξιν ὁ Αὐτοκράτωρ Βασίλειος ὁ Μακεδὼν, 886 μ.Χ. περίπου, νὰ ἀποκόψῃ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὸ σῶμα, καὶ νὰ ἀποστείλῃ αὐτὸ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν ἀρχόντισσαν τῶν Πατρῶν Δανιηλίδα; Διατὶ ἔκαμε τὴν ἀσεβῆ αὐτὴν πρᾶξιν, τὴν βέβηλον, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς εἰδωλολάτρης ποτὲ ἔκαμε, καὶ τί οἱ θρησκευτικοὶ ἄρχοντες ἔκαμον

διὰ τὸ βδελυρδὸν τοῦτο ἔργον; Ποῦ εὗρεν ὁ περι-
πλανόμενος ἀνά τὴν Πελοπόννησον Θωμᾶς Παλαιολόγος
τὴν κεφαλὴν, καὶ ποῖος ὁ λόγος νὰ γείνη τυμβω-
ρυχος καὶ κλέπτῃς, καθὼς καὶ ὁ καρδινάλιος Πέτρος
ἐκλεψεν τὸ σῶμα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως; Καὶ τίς
ἡ βεβαίωσις ὅτι ἡ κῆρα εἶναι τοῦ Ἀπ. Ανδρέα; Καὶ
τὸ πλέον ἀνήθικον τῆς ὅλης αὐτῆς ὑποθέσεως, νὰ
πραγματεύεται τὴν πώλησιν αὐτῆς εἰς τὸν Πάπαν
τῆς Ρώμης ἀντὶ χρηματικοῦ ποσοῦ ὅπερ εἶχεν ἀγά-
γκην, ὡς ὁ παντοπώλης πωλεῖ τὰ ἐμπορεύματα αὐτοῦ
διὰ κέρδος; Τὶ νὰ θαυμάσῃ τις, τὴν ἀγυρτεῖαν τῶν
ἀνθρώπων καὶ δὴ ἱερωμένων, τὴν ἀσυνειδησίαν ἣ
δαισινδαμονίαν καὶ εὐπιστίαν τῶν ἀνθρώπων;!

Οἱ ἄνθρωποι αἰείποτε ἐλάτρευσαν ὁμοίους αὐτῶν
ἀνθρώπους. Ὁ Σατανᾶς ἐμάχετο ὅπως πάρῃ τὸ σῶμα
τοῦ Μωϋσέως καὶ μεταχειρισθῇ αὐτὸ δι' εἰδωλολα-
τρείαν, ἀλλ' ὁ παρὰ Θεοῦ ἀποσταλεὶς Ἀρχάγγελος
Μιχαὴλ ἠμποδίσεν αὐτόν, καὶ ὁ Θεὸς ἔκρυψε τὸ σῶ-
μα καὶ τὸν τάφον τοῦ Μωϋσέως. ΔΕΥΤΕΡ. λδ:6. Εἰς
τὸν λαὸν Ἰσραὴλ, ὁ Θεὸς ἀπηγόρευσε διὰ ποινῆς
θανάτου τὴν λατρείαν καὶ προσκύνησιν ἀνθρώπων,
ζώων, ἢ ἄλλων ἀντικειμένων, ὡς ὅσα νεκρῶν, σώμα-
τα, κῆρας ἢ λείψανα καὶ ὁμοιώματα τοιούτων.

Μεταξὺ τῶν χριστιανῶν τοῦ Αἰῶνος καὶ Βου Αἰῶνος,
τοιαῦται λατρεῖαι δὲν ὑπῆρχον. Μετὰ τὸν Γον μ.Χ.
Αἰῶνα, ὁ Σατανᾶς κατόρθωσε, διὰ τῆς ἀγνοίας καὶ
δαισινδαμονίας τῶν εἰδωλατρικῶν πληθῶν, ἀσπασθέν-
των τὸν Χριστιανισμόν διὰ νόμων καὶ βίας, νὰ εἰ-
σαγάγῃ τὰς λατρεῖας ταύτας εἰς τὴν χριστιανικὴν
πίστιν καὶ λατρείαν, συγχωνεύοντες τὰς λατρεῖας
αὐτῶν εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Οὕτω, τὰ πρῶην
εἰδωλα, ἔλαβον χριστιανικὸν ὄνομα καὶ μορφήν,
καὶ ἡ λατρεία τῶν νεκρῶν ἡρώων, ὁσίων, καὶ ἄλλων
ἀντικειμένων ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸν Χριστιανισ-
μόν, μὲ ἐμπορίαν. Διὰ τοῦτο ὁ Παῦλος λέγει, "Γνω-
ρίσαντες τὸν Θεόν, δὲν ἐδόξασαν ὡς Θεόν, οὐδὲ εὐ-
χαρίστησαν, ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς

αὐτῶν, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδία. Λέγοντες ὅτι εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν, καὶ ἥλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ, εἰς ὁμοίωμα εἰκόνης φθαρτοῦ ἀνθρώπου, καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἐρπετῶν." ΡΩΜ. α:21-24.

Ἡ ἀλήθεια, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, καταπατεῖται, καπηλεύεται. Β.ΚΟΡ.β:17. Ὁ Σατανᾶς ἀπὸ τὸν Γοῦ καὶ μετέπειτα Αἰῶνας, διὰ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, ἐκάλυψε μὲ μανδύαν σκότους, ἀμαθείας καὶ ἀγνοίας τὰς διανοίας τῶν λαῶν. ΗΣΑΙΑΣ κε:7, καὶ ὁ Πέτρος λέγει ὅτι "διὰ πλεονεξίαν θέλουσι σᾶς ἐμπορευθῇ μὲ πλαστοὺς λόγους." Β.ΠΕΤΡ.β:3. Εἰς δὲ τὴν Ἀποκάλυψιν ἀναγινώσκομεν ὅτι ἡ μυστικὴ Βαβυλῶν, τῆς ὁποίας κεφαλὴ ὁ Παπισμὸς καθ' ὅλους τοὺς Αἰῶνας, πωλεῖ ἀνθρώπους ὅπως πωλεῖ τις τὰ σκεύη αὐτοῦ καὶ τὰ κτήνη. ΑΠΟΚ. ιη: 11-15.

Ὁ Πάπας Παῦλος ὁ ΣΤος, προσφωνεῖ τοὺς Ὀρθόδοξους ἱεράρχας "διαδόχους τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέα" ἐνῶ ἀξιοῖ διὰ τοὺς ἐκάστοτε Πάπας τῆς Ρώμης ὅτι εἶναι "οἱ διάδοχοι τοῦ Ἀπ. Πέτρου." Θεωρούμενος ὁ Πέτρος ὡς ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων, αὐτομάτως τὰ "πρωτεῖα" λαμβάνουν οἱ διάδοχοι τοῦ Πέτρου, διότι, ἰσχυρίζονται ὅτι, ὁ Πέτρος ἔχει τὰς κλείδας τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καὶ οἱ διάδοχοι αὐτοῦ κλείουν καὶ ἀνοίγουν, διὰ τῆς μεσιτείας των, τὰς πύλας τοῦ Παραδείσου.

Γνωρίζομεν ὅμως ἐκ τῶν Γραφῶν ὅτι, αἱ δύο κλείδες ἦσαν συμβολικαὶ καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Πέτρου, ἡ μία κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν, ἡ δὲ ἄλλη εἰς τὸν Κορνήλιον. Τὰ Γεγραμμένα τῶν ἀποστόλων εἶναι θεόπνευστα "τοῦ λύειν καὶ δένειν" περὶ τῆς βασιλείας, ἀπὸ τὴν Πεντηκοστὴν ἕως ὅτου πληρωθῇ ἡ ἐκκλησία, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀρχίσουν αἱ εὐλογίαι τῆς Βασιλείας, τῆς ἀποκαταστάσεως πάντων. ΜΑΤΘ. ις:19, ΠΡΑΞ. γ:19-21.

Ὅποιαν ὅμως διαστροφήν ἔλαβον οἱ λόγοι τοῦ Ἰησοῦ καθ' ὅλους τοὺς Αἰῶνας ἀπὸ τοὺς ἐρμηνευτὰς τῶν Παπῶν καὶ τῶν Συνόδων διὰ τὴν ὑποδούλωσιν τῶν πιστῶν! Γνωρίζει ὅμως ὁ Κύριος τοὺς ὄντας Αὐτοῦ. Αἱ κλεῖδες εἶναι σύμβολον δυνάμεως καὶ ἐξουσίας, καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἐξουσία ζωῆς καὶ θανάτου ἐδόθη παρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἀναστάντα Ἰησοῦν, "ὅστις ἔχει τὰς κλεῖδας τοῦ Ἄδου καὶ τοῦ θανάτου." ΑΠΟΚ. α:18, ΜΑΤΘ. κε:10,46, καὶ ὁ Χριστὸς θὰ ἀνοίξῃ κατὰ τὴν Δευτέραν Αὐτοῦ Παρουσίαν τὰς φυλακὰς τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Ἄδου, τῆς ἀφανείας, εἰς τὸν ὁποῖον ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης κατέρχεται ἕνεκεν τῆς παρακοῆς τοῦ προπάτορος ἡμῶν Ἀδὰμ. ΠΡΑΞ. ιζ:31.

Αἱ δηλώσεις καὶ ἀξιώσεις τῶν Παπῶν περὶ "πρωτείων" καὶ "Ἀλαθῆτου" τὰς ὁποίας ἐπαναλαμβάνει ὁ Πάπας Παῦλος ὁ ΣΤος, φέρει δισταγμὸν εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ Διαμαρτυρομένους, καὶ ἡ Γῆ Πανορθόδοξος Σύνοδος τῆς Ρόδου ἀπέρριψε τὴν σκέψιν περὶ συζητήσεως μετὰ τῆς Ρώμης ἐπὶ δύο τοῦλάχιστον ἔτη, ἕως ὅτου οἱ Παπικοὶ δείξουν καλλιτέραν στάλᾶν εἰς τὰς ἀξιώσεις των περὶ "ΠΡΩΤΕΙΩΝ" καὶ "ΑΛΑΘΗΤΟΥ."

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ἡ τρίτη Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ ἔληξε τὸν παρελθόντα Νοέμβριον, καὶ πολλὰ ἄλυτα ζητήματα ἔμειναν διὰ τὴν ἐπομένην Σύνοδον. Τὰ δύο μεγάλα ζητήματα "ἡ εὐθύνη τῶν Ἰουδαίων διὰ τὴν σταύρωσιν καὶ θάνατον τοῦ Ἰησοῦ" καὶ "ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία" ἀφέθησαν διὰ τὴν ἐπομένην Σύνοδον τοῦ 1965. Ἡ ἀντιγραφικὴ στάσις ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι δὲν εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Ἰησοῦ.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Χριστόφορος, λέ-

γει, "Καναγγέλλομεν τὴν ἀπόφασιν-ὅτι οἱ Ἑβραῖοι δὲν εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Ἰησοῦ-ὅτι εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὰς ἱεράς Γραφάς, καὶ πιστεύομεν ὅτι ἡ στάσις αὕτη, θὰ ἀποτελέσῃ ἐμπόδιον διὰ τὴν καταβαλλομένην προσπάθειαν νὰ ἐπιτευχθῇ Ἐνότης τῶν ἐκκλησιῶν. ΑΘΗΝΑΙ Δεκ. η Ρώ-τερ."

Ἡ Γραφικὴ ἀφήγησις λέγει, "Ὁ ἀρχιερεὺς εἶ-
πεν εἰς τὸν Πιλάτον, "τὸ αἷμα αὐτοῦ ἄς εἶναι ἐφ'
ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τῶν τέκνων ἡμῶν." ΜΑΤΘ. κζ:25. Ὁ
δὲ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τὸν Πιλάτον "διὰ τοῦτο ὁ πα-
ραδίδων με ἔχει μεγαλητέραν ἁμαρτίαν." ΙΩΑΝΝ. ιθ:
11. Ὁ δὲ Παῦλος ἀνακράζει μετὰ πόνου, "ἐφθασε δὲ
ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπ' αὐτοὺς μέχρι τέλους." Α.ΘΕΣΣ.
β:16. Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἔθνους τὸ
70 Μ.Χ. καὶ διεσπάρησαν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ ἡ
ὀργὴ αὕτη τοῦ Θεοῦ θὰ παρέλθῃ μὲ τὴν Παρουσίαν
τοῦ Κυρίου, καθὼς ὁ Πέτρος ἀναφέρει, "καιροὶ ἀνα-
ψυχῆς ἔλθωσιν ἐπ' αὐτοὺς ἀπὸ τῆς παρουσίας τοῦ
Κυρίου.." ΠΡΑΞ. γ:19-21. Τὰ σημεῖα τῆς Παρουσίας
τοῦ Κυρίου διακρίνονται μὲ τὴν ἐν μέρει εὐνοίαν
τῶν Ἰουδαίων, ἐπισυνάζων αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν τῶν
πατέρων αὐτῶν, καὶ εὐρίσκεται αὕτη ἐν προόδῳ.

Τίς λοιπὸν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναιρέσῃ τὴν
βουλὴν καὶ ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ; Τίς ἄνθρωπος ἢ Σύ-
νοδος ἀνθρώπων δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὴν δικαιο-
σύνην τοῦ Θεοῦ; Ὁ Θεὸς δὲν ἐμπαίζεται, διότι, ἀ-
φαιροῦντες ἐκ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ προσθέτον-
τες εἰς αὐτὸν, αἱ πληγαὶ θὰ ἐπέλθουν ἐπ' αὐτῶν,
καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἢ αὐτῶν θέλει ἀφαιρεθῇ ἐκ τοῦ
βιβλίου τῆς ζωῆς. ΑΠΟΚ. κβ:18,19. Ὁ Θεὸς δὲν ἐμ-
παίζεται, δικαία δὲ ἀνταπόδωσις θὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ
πάσης ἀδικίας. ΡΩΜ. α:18.

Συνηγμένοι 2,500 θρησκευτικοὶ ἀντιπρόσωποι
εἰς τὸ Βατικανόν, δὲν ἐπετέλεσαν εἰμὴ πολὺ ὀλίγα
πράγματα. Ἐνας ἐπίσκοπος εἶπεν, "Δὲν ἐπετελέσαμεν

οὐδὲν ἄξιον λόγου. Πολὺ περισσοτέραν ἐργασίαν κάμνω ἐγὼ εἰς τὸ γραφεῖον μου ἀπὸ τὸ πρῶτῃ ἕως τὸ μεσημέρι ἀπὸ ὅ,τι ἔχομεν κάμει ἐδῶ εἰς ὁλόκληρον τὴν Σύνοδον." Ἄλλος τις εἶπεν, "Τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἡμεῖς οἱ Καθολικοὶ ἐκάμαμεν εἶναι ὅτι, ἀνοίξαμεν τὰ παράθυρά μας καὶ ἐφάνη ἡ ῥυπαρότης τοῦ οἴκου μας."

Ἄλλὰ περὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τὴν ὁποίαν τὸ πλεῖστον τῶν συνηγμένων ἐν τῇ Συνόδῳ τοῦ Βατικανοῦ ἐπεθύμουν ὅπως ψηφισθῇ, ὁ Πάπας Παῦλος ὁ ΣΤος ἀπέρριψε διὰ συζήτησιν καὶ ψηφοφορίαν. Διατί; ὦ! ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία εἶναι ὁ τάφος τοῦ Καθολικισμοῦ. Τὴν ἐλευθερίαν ὁ Πάπας τὴν θέλει μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὰς δράσεις τῶν ὑπ' αὐτὸν ἐξαρτωμένων 500,000,000 Καθολικῶν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀλλ' οὐχὶ ἐλευθερίαν πίστεως καὶ συνειδήσεως τοῦ ἀτόμου. Εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, Ἀσίαν, Ἰσπανίαν, Πορτογαλίαν καὶ ἄλλα Κράτη, ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία πίστεως καὶ συνειδήσεως ἐπὶ θρησκευτικῶν ζητημάτων παρεμποδίζεται. Ἱεραποστολαὶ εἰς Ν. Ἀμερικὴν παντοιοτρόπως ἐμποδίζονται παρὰ τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας, ἥτις εἶναι θρησκεία τοῦ Κράτους εἰς ὁλόκληρον τὴν Ν. Ἀμερικὴν καὶ Μεξικὸν. Εἰς Ἀσίαν καὶ ἰδίως εἰς Κίνα, ὁ Καθολικισμὸς ἐν γένει δὲ ὁ χριστιανισμὸς διὰ τῶν ἱεραποστολῶν δροῦν διὰ πολιτικούς σκοποὺς παρὰ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἡ Κομμουνιστικὴ Ρωσσία, ἔνεκεν τῆς ἀναμίξεως τῆς θρησκείας εἰς τὰ τῆς πολιτείας, καὶ βλέπουσα τὰς Ἰησοῦτικὰς ἐνεργείας τοῦ Καθολικισμοῦ, ἀπέρριπεν ὁλόκληρον τὴν Γραφὴν, καὶ ἔφθασεν εἰς σημείον νὰ ἰδρύνῃ Κολλέγια καὶ σχολὰς διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ λαοῦ, τῆς νεολαίας, εἰς τὸν ἀθεϊσμόν.

Δὲν πταίει ἡ ἀλήθεια τῆς Γραφῆς, ἀλλὰ ἡ κακοπαράστασις αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἀξιούντων ὅτι εἶναι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ διάδοχοι

τῶν ἀποστόλων. Τίς δύναται νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει τόπον βασάνων, καὶ διὰ πυρὸς καὶ θείου βασανίζει ὡς σαδιστῆς τὰς ψυχὰς τῶν ἀμαρτωλῶν αἰωνίως; Τίς δύναται νὰ πιστεύσῃ ὅτι αἱ πληρωόμεναι προσευχαὶ δύνανται νὰ μετατρέψουν τὴν βουλήν καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ; Τίς ἐχέφρων δύναται νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐξαγοράζεται ὁ Θεὸς καὶ ἡ δικαιοσύνη Αὐτοῦ διὰ μνημοσύνων, ψυχοχαρτίων, καὶ προσευχῶν ἐπὶ τῶν μνημάτων τῶν νεκρῶν; Ἡ ἀπομύζησις χρημάτων διὰ ψυχοχαρτίων, λειψάνων, λειτανειῶν καὶ χιλίων εἰδῶν παραμορφώσεων τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, δὲν ἐμποιοῦν πλεον ἐντύπωσιν εἰς τοὺς λογικῶς σκεπτομένους ἀνθρώπους. Καὶ ἀπλὴ μελέτη τῆς Γραφῆς, τῶν Εὐαγγελίων καὶ ἐπιστολῶν τῶν ἀποστόλων πείθουν καὶ τὸν πλεόν προκατεिल्ημμένον περὶ τῶν ἐσφαλμένων τούτων ἀντιλήψεων περὶ Θεοῦ καὶ τοῦ Λόγου Αὐτοῦ.

Ὁ NORDAU εἶπεν ὅτι "ἡ θρησκεία εἶναι τὸ ὄπιον τοῦ λαοῦ" δὲν ἐννοοῦσε τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν Λόγον Του ἀπιστίαν, ἀλλὰ καθὼς μετεχειρίζοντο τὴν θρησκείαν ὁ Καθολικισμὸς διὰ τῶν Ἰησοῦιτῶν, καὶ διὰ ἰδιωτικοῦς σκοποῦς, πρὸς ἀπόκτησιν πλούτου καὶ δυνάμεως, θέτει εἰς ἀμφιβολίαν τοὺς καλῶς σκεπτομένους περὶ τῆς καταχρήσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Σύνοδος ἔφερεν ἀλλαγὰς τινὰς εἰς τὸ πολύπλοκον σύστημα τῶν λειτουργιῶν, τὴν ἀπλοποίησιν τῶν λειτουργιῶν, τὴν μελέτην τῆς Γραφῆς εἰς τὰς λειτουργίας εἰς τὴν γλῶσσαν ἐκάστου ἔθνους, κατὰ τὴν ἀναγνωρίσιν τοῦ γάμου παρὰ ἑτεροδόξων καὶ ἄλλα τινὰ. Ἀλλὰ τὴν ἀτομικὴν σπουδὴν τῆς Γραφῆς, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ὅπως πιστεύῃ τις τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν πίστιν του καὶ συνείδησίν του, ἦτο πολὺ διὰ τὸν Πάπα Παῦλον καὶ τὴν κουρίαν αὐτοῦ.

Αἱ ἐπισκοπαὶ ὅλων τῶν ἀποχρώσεων τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι τὰ πλουσιώτερα ἰδρύματα, οἱ ἐπίσκοποι δὲ χειρίζονται τὸν κολοσσιαῖον τοῦτον πλοῦτον τὸν ὅποιον ἀντλοῦν ἐκ τοῦ λαοῦ πρὸς ἴδιον σκοπὸν καὶ δόξαν. Δύο δὲ μεγάλα σημεῖα ἀγωνίζονται σήμερον ὅλοι οἱ θρησκευτικοὶ ἄρχοντες τοῦ κατ'ὄνομα χριστιανισμοῦ νὰ ἀποτρέψουν, 1ον/ τὴν ἀναχαίτισιν τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ τῆς ἐξαπλώσεως αὐτοῦ, καὶ 2ον/ τὴν ἀναχαίτισιν τῆς ἐλευθέρας σκέψεως τοῦ ἀτόμου εἰς τὸ ζήτημα τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς του.

Τὸ πρῶτον σημεῖον, ὁ Κομμουνισμὸς, καταρρίπτει κάθε θρησκευτικὴν πεποίθησιν καὶ ἠθικὴν ἀρχὴν τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ δεύτερον σημεῖον, ἡ διαφωτισις τῶν λαῶν περὶ τῆς σωτηρίας ἐκάστου ἀτόμου, ὅτι δὲν ἔγκειται εἰς πληρωμὰς ψυχοχαρτίων καὶ μνημοσύνων καὶ προσευχῶν τῶν Παπῶν ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ ἡ σωτηρία ἔγκειται εἰς τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, ὅπερ περιλαμβάνει ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ζῶντας καὶ νεκροὺς. B.TIM. δ:1. Ἡ γνῶσις αὕτη καταρρίπτει τὰς ἀξιώσεις τῶν Παπῶν καὶ τῶν Συνόδων αὐτῶν, ὅτι ἡ σωτηρία ἐνδὸς ἐκάστου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς τυφλῆς ὑπακοῆς τῶν δογμάτων αὐτῶν. Πίστις εἰς τὸν Χριστὸν ἐν ἐπιγνώσει τὴν ἡ θυσία Αὐτοῦ περιλαμβάνει, σώζει καὶ ἀγιάζει.

Ἡ Ἀγ. Γραφή λέγει ὅτι ἀμφοτέρω τὰ ἀνωτέρα δύο σημεῖα συμβαδίζουν, δηλ. ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ὁ Κομμουνισμὸς καταρρίπτει πᾶσαν θρησκευτικὴν πίστιν εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ διαφώτισις τῶν λαῶν, ἡ αὐξάνουσα γνῶσις τῶν ἡμερῶν μας, ἡ προσεγγίζουσα ἰδρυσις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, εἶναι τὸ ἕτερον σημεῖον τὸ ὅποιον ὁ Παπισμὸς φοβῆται, καὶ διὰ τοῦτο ἀπελπιστικὰ προσπάθειαι καταβάλλονται παρ' ὅλων τῶν θρησκευτικῶν ἀρχόντων περὶ ἐνώσεως, διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν δύο τούτων σημείων ἅτινα συμβαδίζουν παραλλήλως

ἐφ' ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος σήμερον, ἀλλὰ μὲ διάφο-
ρον σκοπὸν καὶ μέσα ἑκαστον. Ὁ ἔσχατος καιρὸς
εἶναι καιρὸς μεγάλης γνώσεως, καὶ ἡ κατάστασις
αὕτη προεφητεύθη ὅτι θέλει λάβῃ χώραν εἰς τὸν
"ἔσχατον καιρὸν". Τότε, λέγει ὁ προφήτης "ἡ γνώσις
θέλει πληθυνθῇ καὶ οἱ ἄνθρωποι θέλουσι περιτρέ-
χει." ΔΑΝ. ιβ:4.

Ὁ Κομμουνισμὸς μάχεται τὴν θρησκείαν εἰς τὸν
ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΝ. Ἡ σύγκρουσις Κομμουνισμοῦ καὶ Κα-
πιταλισμοῦ αὐξάνει ὑποκώφως εἰς κάθε ἔθνος μικρὸ
καὶ μεγάλο, καὶ ἀναβράζει ἀπὸ ψυχρὸν πόλεμον εἰς
θερμοπυρηνικὸν, εἰς Ἀρμαγεδδῶνα, εἰς θλίψιν ἣτις
οὐδέποτε ἔγεινεν εἰς τὸ παρελθὸν οὐδὲ θέλει γεί-
ναι μετὰ ταῦτα. ΔΑΝ. ιβ:1, ΜΑΤΘ. κδ:21,22. Καὶ ὁ
Ἰησοῦς περὶ τῶν ἡμερῶν μας λέγει ἐπιπροσθέτως,

" Ἐπὶ τῆς γῆς στενοχωρία ἐθνῶν ἐν ἀπορία...
οἱ ἄνθρωποι θέλουσιν ἀποψυχεῖ ἐκ τοῦ φό-
βου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων δεινῶν
εἰς τὴν οἰκουμένην." ΛΟΥΚ. κα:25,26.

Πᾶς ἔχων καὶ μικρὰν γνῶσιν τοῦ Λόγου τοῦ Θε-
οῦ, καὶ ἔχει πίστιν εἰς αὐτὸν, βλέπει τὰ γεγονό-
τα ταῦτα λαμβάνοντα χώραν ἐνώπιόν μας. Εἰς τοὺς
ἀγρυπνοῦντας καὶ βλέποντας, εἰς τοὺς ἀκολουθοῦς
Αὐτοῦ, εἰς τὸ "μικρὸν ποίμνιον" ὁ Ἰησοῦς λέγει,

" Ὅταν βλέπετε πάντα ταῦτα νὰ λαμβάνωσι χώ-
ραν, ἀγακύψατε, καὶ ὑψώσατε τὰς κεφαλὰς σας
διότι ἡ ἀπολύτρωσις σας -καὶ ὅλου τοῦ κόσ-
μου- πλησιάζει." ΛΟΥΚ. κα: 28-33.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Η μαρτυρία τοῦ Πνεύματος.

ΟΛΛΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ἔχουσιν ἀμφιβολίας περὶ τῆς υἰοθεσίας των. Ἐὰν αὐται αἱ ἀμφιβολίαι δὲν ἀποδιωχθῶσιν ἢ ἔτι χειρότερον, ἂν ἐπιτραπῶσι νὰ αὐξάνωσι, δύναται νὰ προξενήσωσι χαλάρωσιν εἰς τὴν καθιέρωσιν των, καὶ τελικῶς μαρασμὸν τοῦ νέου κτίσματος. Ἀλλ' ἂν αὐται αἱ ἐπιθέσεις τοῦ Σατανᾶ ἀντικρουσθῶσι μὲ τὰς βεβαιώσεις τὰς εὐρισκομένας ἐν τῷ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ, τότε ἡ ἀναγκαία δύναμις τῆς πίστεως δύναται νὰ εὐρεθῇ, καὶ μεγαλειτέρα πεποίθησις δύναται νὰ προκύψῃ ὡς ἀποτέλεσμα.

Εἰς ΡΩΜ. η:16, διανοίγεται ἡ θύρα δι' ἐπωφελῆ μελέτην ἐπὶ γραμμῶν βεβαιώσεως τῆς υἰοθεσίας. Ἀναγινώσκομεν,

" Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα συμμαρτυρεῖ μὲ τὸ πνεῦμα ἡμῶν ὅτι εἴμεθα τέκνα Θεοῦ."

Ἐν τούτοις ὅμως, τὸ νὰ ἀντιληφθῇ τις πᾶν ὅ,τι ἐμπεριέχεται ἐνταῦθα, προαπαιτεῖται ἀναγνώρισις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐκτίμησις τοῦ σχεδίου Του σχετικῶς μὲ τοὺς Αἰῶνας. Ἀνευ τῆς γνώσεως ταύτης πολὺ σύγχυσις προξενεῖται. Παραδείγματος χάριν, πολλοὶ πιστεύου-

σιν, ὅτι τὸ σημεῖον τῆς υἰοθεσίας τοῦ Θεοῦ εἶναι
πολλὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ εὐημερία. Τὸ ἀποφθεγματι-
κὸν λόγιον των εἶναι,

"Ἡ Ἐκκλησία οἰκοδομεῖ χαρακτηῖρα, ὁ χα-
ρακτήρ ἐπιτυχῇ εὐημερίαν, ἐνώητε ὅθεν
μὲ τὴν ἐκκλησίαν."

Καὶ ὅμως, ὅταν τις κατανοήσῃ τὸ σχέδιον τοῦ Θε-
οῦ καὶ ἀναγνωρίσῃ τὸν σκοπὸν τὸν ἐπιτελούμενον
ἐν τῇ ἀληθῇ ἐκκλησίᾳ κατὰ τὸν Εὐαγγ. Αἰῶνα, τό-
τε αὐθωρεῖ καθίσταται εὐκρινὲς, ὅτι ἡ ὑλικὴ εὐ-
τυχία καὶ ἡ ὑγεία δὲν εἶναι σημεῖα υἰοθεσίας.
Ἐὰν ἡ ὑλικὴ εὐημερία ἦσαν αἱ ἀληθεῖς ἀποδείξεις
τῆς υἰοθεσίας τοῦ Θεοῦ, πόσον ἀπογοητευτικὸν θὰ
ἦτο διὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον! Ἀκροάσθητε τῶν
λόγων του ἀναφορικῶς μὲ τὴν τύχην του περὶ τῶν
ὑλικῶν πραγμάτων, ὡς ὑπηρετῆς τοῦ Θεοῦ,

"Ἔως τῆς παρούσης ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ δι-
ψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ βραπίζομεθα καὶ
περιπλανώμεθα καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι μὲ
τὰς ἰδίαις ἡμῶν χεῖρας..." A.ΚΟΡ.δ 11.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ἀπ. Παῦλος μὲ ὅλας του τὰς ὑσ-
τερήσεις καὶ θλίψεις, ἠδύνατο νὰ λέγῃ μετὰ πε-
ποιθήσεως.

"Ἐξεύρομεν δὲ ὅτι πάντα συνεργοῦσι πρὸς τὸ
ἀγαθὸν εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὸν Θεόν, εἰς
τοὺς κεκλημένους κατὰ τὸν προορισμὸν αὐ-
τοῦ." ΡΩΜ. η:28.

Πόσον καταληπτὴ εἶναι ἡ ὑπόθεσις, ὅταν ἴδωμεν
τὸν σκοπὸν τοῦ Θεοῦ. Αἱ ἀποθαρρύνσεις τοῦ Κυρίου
ἡμῶν καὶ τῆς ἐκκλησίας, αἱ θλίψεις, τὰ παθήματα,
αἱ δοκιμασίαι εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα διὰ τὴν
ἀνάπτυξιν καὶ ἀποκρυστάλλωσιν τοῦ Χριστιανοῦ ἐν
δικαιοσύνῃ. Περὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀναγινώσκομεν,

" Διότι ἔπρεπεν εἰς αὐτὸν... νὰ κάμῃ τέλειον τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ τῶν παθιμάτων." EBP. β:10

Καὶ πάλιν,

" Καίτοι ὢν υἱὸς, ἔμαθε τὴν ὑπακοὴν ἐφ' ὅσων ἔπαθεν." EBP. ε:8.

Ἡ ἐκκλησία ἣτις ἀναπτύσσεται μέσῳ τοιούτων αὐστηρῶν δοκιμασιῶν θὰ συμμετάσχη θείας ζωῆς, ὑψηλῆς τιμῆς καὶ ἐνδόξων προνομίων μετὰ τοῦ Κυρίου αὐτῆς, ἐντεῦθεν βλέπεται ἡ χρεία τῆς ἀποκτήσεως χαρακτηρῶν αἰωνίως "ἀποκατεστημένων" ἐν δικαιοσύνῃ. Ὁ Πατὴρ γινώσκει ὅτι αἱ δοκιμασίαι αὗται πολλάκις φέρουν ἀπογοήτευσιν, καὶ διὰ τοῦτο μᾶς ἔδωκεν ἱκανὰς ἀποδείξεις τῆς πιστότητος Αὐτοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ "μαρτυρία τοῦ Πνεύματος" ἣτις ὁμιλεῖ εἰς ἡμᾶς πραϋντικῶς "εἶσθαι ἐμοῦ."

BIBLION ΟΔΗΓΙΩΝ

Ἦτο συνήθεια εἰς τὸ παρελθὸν οἰκογένεια νὰ ἔχουν "βιβλίον Ἰατροῦ." Τοῦτο ἐμπεριείχε τὰ συμπτώματα ἀσθενειῶν, ὡς ἐπίσης φάρμακα καὶ ὁδηγίας "πρώτων βοηθειῶν." Εἰς τὸν Λόγον τοῦ Πατρὸς μας ἔχει περιγραφεῖ ἡ πορεία καὶ ἡ πείρα ἐκάστου ἐκ τῶν τέκνων Του. Ἐὰν εὕρωμεν τὰς πείρας ἡμῶν περιγραφομένας ἐν τῷ Λόγῳ Αὐτοῦ, τότε ἔχομεν βεβαιώσιν ὅτι τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ μαρτυρεῖ μὲ τὸ πνεῦμα ἡμῶν ὅτι εἴμεθα υἱοὶ Αὐτοῦ. Ἀς προσέξωμεν δὲ εἰς μερικὰς ἀπὸ τὰς μαρτυρίας τοῦ πνεύματος.

ΥΠΟ ΘΕΟΥ ΕΛΚΥΣΘΕΝΤΕΣ

Εἰς Ἰωάννου ε:44 ἀναγινώσκομεν τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ, "Οὐδεὶς δύναται νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ, ἐὰν δὲν ἐλκύσῃ αὐτὸν ὁ Πατὴρ ὁ πέμψας με." Ἐδῶ εἶναι καθαρὰ μαρτυρία ὅτι ὅστις ἔρχεται εἰς τὸν

Ἰησοῦν ἔχει ἐλκυσθῆ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς Θεοῦ. Ἐχομεν λοιπὸν τοιαύτην πείραν; Τὶ σημαίνει τὸ νὰ ἐλκυσθῇ πρὸς τὸν Ἰησοῦν; Πιστεύομεν ὅτι αἱ Γραφαὶ μᾶς δίδουν ἱκανὴν μαρτυρίαν ὅτι ἐλκυόμεθα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν παρόντα Αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅταν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, τοὺς ὁποίους εἰλκυσεν ὁ Θεὸς, ἀντελαμβάνοντο τὰς παραβολὰς τὰς ὁποίας ὁ Ἰησοῦς ἔλεγεν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δὲν ἤνυνόν, καὶ ἠρώτησαν τὸν Ἰησοῦν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου,

" Διὰ τί λαλεῖς πρὸς αὐτοὺς διὰ παραβολῶν;

Ὁ Ἰησοῦς ἀπαντᾷ,

" Διότι εἰς ἐσᾶς ἐδόθη νὰ γνωρίσητε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, εἰς ἐκείνους ὁμως δὲν ἐδόθη." MATΘ. ιγ:10.

Πῶς δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν ὅτι εἰλκύσθημεν εἰς τὸν Ἰησοῦν; Ἠγέρθησαν περιστάσεις αἰτινες εἰλκυσαν τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τὰς Γραφάς; Ἀρχίσαμεν νὰ ἐννοῶμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔγεινεν ἄνθρωπος καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ πάντων; Ἀρχίσαμε νὰ ἐκτιμῶμεν τὴν εὐγενῆ καρδίαν καὶ χαρακτῆρα Αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως τὸν ὑπηρετήσωμεν; Ἀρχίσαμεν νὰ τὸν ἀγαπῶμεν διότι ἔκαμε τόσα πολλὰ διὰ τὸν κόσμον καὶ δι' ἡμᾶς; Ἐὰν ἡ ἀπάντησις ἡμῶν εἰς τὰς ἀνωτέρω ἐρωτήσεις εἶναι ΝΑΙ, τοῦτο σημαίνει ὅτι εἰλκύσθημεν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Ἐκ τῆς μαρτυρίας Αὐτοῦ γνωρίζομεν ὅτι "Οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς ἐμὲ ἐὰν δὲν ἐλκύσῃ αὐτὸν ὁ Πατὴρ."

Ἐν τούτοις, ἡ γνῶσις καὶ ἡ ἐκτίμησις αὕτη τοῦ Κυρίου, ἥτις ἀποδεικνύει ὅτι εἰλκύσθημεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἰησοῦν, αὕτη καθ' ἑαυτῆς δὲν σημαίνει ὅτι εἴμεθα τέκνα τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον βῆμα. Εἰς MATΘΑΙΟΥ ις: 24,25, εὐρίσκομεν τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ διὰ τὸ ἄλλο βῆμα. "Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ. Ἐὰν τις θέλῃ νὰ ἔλθῃ ὀπίσω μου,

ἄς ἀπαρνηθῇ ἑαυτὸν, καὶ ἄς σηκώσῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἄς μὲ ἀκολουθῇ. Διότι ὅστις θέλει νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ θέλει ἀπολέσει αὐτήν, καὶ ὅστις ἀπολέσει τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἔνεκεν ἐμοῦ, θέλει εὐρεῖ αὐτήν."

ΚΑΘΙΕΡΩΣΙΣ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ἡ ἔκθεσις αὕτη τοῦ Κυρίου καθαρῶς περιγράφει τὸ βῆμα τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν "Καθιέρωσιν." Τὸ νὰ ἀρνηθῇ τις ἑαυτὸν ἐννοεῖ τὴν παράδοσιν τοῦ θελήματος αὐτοῦ. Δι' ἐκεῖνον ὅστις γίνεται μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον βῆμα, διότι πρέπει νὰ ἔχομεν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὡς ὁδηγὸν μας. Τοῦτο ἦτο ἀληθὲς διὰ τὸν Ἰησοῦν ὡς ἀναγράφεται δι' Αὐτὸν εἰς ΨΑΛΜ.μ:7,8, ἔνθα ἀναγινώσκομεν,

" Τότε εἶπε, Ἰδοὺ ἔρχομαι, ἐν τῷ τόμῳ τοῦ βιβλίου εἶναι γεγραμμένον περὶ ἐμοῦ, χαίρω Θεέ μου νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημά σου, καὶ ὁ νόμος σου εἶναι ἐν τῷ μέσῳ τῆς καρδίας μου."

Τὸ ἀκόλουθον σημεῖον εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Ἰησοῦ εἶναι "Ἄρσις τοῦ σταυροῦ καὶ ἀκολούθησις ἐπὶ τῶν βημάτων Αὐτοῦ." Ὅποια μεγάλη ἀλήθεια ἐμπεριέχεται εἰς τοὺς λόγους τούτους! Εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ἰησοῦ, ἡ φράσις "λαμβάνειν τὸν σταυρὸν του" ἐδείκνυε ὅτι ὁ λαμβάνων αὐτὸν ἐβάδιζεν εἰς τὸν θάνατον. Τοῦτο κατὰ γράμμα ἀλήθευε διὰ τὸν Ἰησοῦν.

Διὰ τῶν λόγων τούτων ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον δι' Αὐτὸν νὰ ἀποθάνῃ, ὡς ἐπίσης μανθάνομεν ὅτι ὁ Μεσσίας ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν καὶ πάντας τοὺς πιστοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὅλοι πρέπει νὰ ἀποθάνωσι προτοῦ ἢ Βασιλεία τοῦ Μεσσίου ἀρχίσῃ. Προσέξατε τοὺς λόγους τοῦ Ἀποσ. Παύλου, "Διότι, καθὼς τὸ σῶμα εἶναι ἐν καὶ ἔχει μέλη πολλὰ, πάντα δὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἐ-

νὸς πολλὰ ὄντα εἶναι ἓν σῶμα, οὕτω καὶ ὁ Χρισ-
τὸς." A.KOP. ιβ:12.

Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, περὶ μαθητείας ὡς μαρτυρία τοῦ Πνεύματος, δυνά-
μεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ βῆμα τοῦτο ἐλήφθη; Δυνά-
μεθα νὰ παρατηρήσωμεν πρὸς τὰ ὑπίσω εἰς τὸ ση-
μεῖον ὅπου ἀναγνωρίσαμεν ὅτι εἰλκυσθημεν, καὶ ἐ-
δέχθημεν τοὺς ὅρους τῆς μαθητείας; Κατενοήσαμεν
ὅτι τὸ θέλημα τὸ ἰδικὸν μας ἔπρεπε νὰ παραδοθῇ
καὶ εἰς τὸ μέλλον νὰ πράττωμεν τὸ θέλημα τοῦ Θε-
οῦ ὡς εὐρίσκεται ἐν τῷ Λόγῳ Αὐτοῦ; Ἀντελήφθημεν
ὅτι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ δι' ἡμᾶς ἦτο νὰ θυσιάσωμεν
τὴν ζωὴν μας ὡς μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ὅτι ἐὰν
μείνωμεν πιστοὶ μέχρι τέλους θὰ εἴμεθα μετ' Αὐτοῦ
ἐν δόξῃ ὡς μέλη τοῦ Μεσσίου; Ἐὰν δυνάμεθα νὰ εἴ-
πωμεν ΝΑΙ, τότε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μαρτυρεῖ μετὰ
τοῦ πνεύματος ἡμῶν ὅτι εἴμεθα ἀληθινοὶ μαθηταὶ
τοῦ Χριστοῦ, τέκνα τοῦ Θεοῦ.

Πάλιν ἀναγινώσκομεν, "Ὅθεν, ἐὰν τις εἶναι
ἐν Χριστῷ εἶναι νέον κτίσμα, τὰ ἀρχαῖα παρῆλθον,
ἰδοὺ, τὰ πάντα ἔγειναν νέα." B.KOP. ε:17. Πῶς
παρῆλθον τὰ ἀρχαῖα; καὶ πῶς ἔγειναν ὅλα νέα; Μὲ
πολλοὺς ἐξ ἡμῶν πρὸ τῆς ἀφιερώσεως ἡμῶν καὶ τῆς
γνώσεως τῆς ἀληθείας, ἡ δρᾶσις ἡμῶν ἦτο περιο-
σμένη. Μερικοὶ ἐξ ἡμῶν εἶχομεν τὰ σχέδια ἡμῶν
σχετικῶς μὲ τὴν ἐργασίαν ἢ ἐπάγγελμα ἡμῶν, ἀπο-
βλέποντες ὡς ἄνθρωποι εἰς ἓνα ἰδανικὸν βίον ἀν-
θρώπου. Ἀλλὰ πῶς ὅλα ταῦτα ἥλλαξαν μὲ τὴν ἀ-
φιέρωσιν ἡμῶν! Ὁ ὀρίζων ἡμῶν ὑψώθη, ἠρῦνθη. Βλέ-
πομεν πέραν τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἢ οἰκογενειακοῦ
σκοποῦ, βλέπομεν πέραν τῆς ζωῆς ἡμῶν τῆς ἐπιγεί-
ου, βλέπομεν εἰς τὴν αἰωνιότητα. Ἀποκτήσαμεν νέ-
ους σκοποὺς διὰ τοὺς ὁποίους ἀγωνιζόμεθα. Ἀρχί-
σαμεν νὰ γνωρίζωμεν τὸν Θεὸν καὶ τὸν Κύριον ἡμῶν,
καὶ προσπαθῶμεν νὰ ζήσωμεν κατὰ τὴν ὁμοιότητα
τοῦ χαρακτῆρος καὶ συμβουλῶν Αὐτοῦ. Ἡ ἀλήθεια

μᾶς ἔδωκεν ἄλλον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν διὰ τὴν ζωὴν μας. Τὰ ἀρχαῖα παρήλθον, τὰ παντὰ ἐγείναν νέα.

Εἶναι καὶ ἄλλαι μαρτυρίαι τοῦ Πνεύματος, ἀπαιτοῦσαι ἐξακολουθητικὴν πιστότητα διὰ νὰ γνωρισθοῦν. Τοιούτη πείρα ὑπαγομένη εἰς αὐτὴν τὴν τάξιν ἀναφέρεται εἰς ΙΩΑΝΝ. ιε:2, ὅπερ ἀναγινώσκει, "Πᾶν κλήμα ἐν ἑμοὶ μὴ φέρον καρπὸν ἐκκόπεται αὐτὸ, καὶ πᾶν τὸ φέρον καρπὸν καθαρίζει αὐτὸ διὰ νὰ φέρῃ πλειότερον καρπὸν." Ὁ Πατὴρ εἶναι ὁ Γεωργὸς καὶ ἡμεῖς τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου. Κατανόημεν ὅτι ὁ καρπὸς ἐξεικονίζει τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀγάπης τὸν ὁποῖον πρέπει ν' ἀποκτήσωμεν, ἀγάπην οὐχὶ φαινομενικὴν ἀλλὰ πραγματικὴν διὰ τῆς θυσιαστικῆς ἀφοσιώσεως, ὥς αὕτη ἦτο ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ. Ἡ σκέψις αὕτη παρουσιάζεται μὲ ἔμφασιν εἰς τὰ ἐδάφια 12, καὶ 13, ἔνθα λέγει,

" Αὕτη εἶναι ἡ ἐντολὴ μου νὰ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς σᾶς ἠγάπησα. Μεγαλειτέραν ταύτης ἀγάπην δὲν ἔχει οὐδεὶς, τοῦ νὰ βάλλῃ τις τὴν ψυχὴν του ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ."

Τὸ ἰδιαίτερον σημεῖον τῆς παραβολῆς σχετικῶς μὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πνεύματος εἶναι "πᾶν τὸ φέρον καρπὸν καθαρίζει αὐτὸ διὰ νὰ φέρῃ πλειότερον καρπὸν." Ἀκαλλιέργητος ἄμπελος δὲν φέρει καρπὸν, οὕτω καὶ μὲ ἡμᾶς, ἀνεξαρτήτως τῶν καλῶν προθέσεων ἡμῶν, αἱ φυσικαὶ ἀδυναμίαι θὰ ἐπικρατήσωσι τοῦ νέου κτίσματος, ἐκτὸς ἐὰν ὁ Πατὴρ καθαρίσῃ ἡμᾶς.

ΟΙ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Οἱ "καθαρισμοὶ" τοῦ Κυρίου εἶναι ἐκεῖναι αἱ πεῖραι, τὰς ὁποίας ἐὰν τὰς δεχθῶμεν σοφῶς καὶ ὑπομονητικῶς θὰ φέρουν ἄφθονον καρπὸν ἐν δικαιο-

οσύνη. Ὁ Κύριος εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς θέσῃ κατὰ μέρος ἐπὶ διάστημα τι, ἢ νὰ διέλθωμεν ταπεινωτικὰς πείρας. Ἐὰν ἐν ταπεινότητι τὰς ἀναγνωρίσωμεν παρὰ Κυρίου, τότε θὰ εἶναι πάλιν ἐπωφελεῖς.

Ἴσως νὰ ζητῶμεν τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῶν ἄλλων, καὶ στενοχωρούμεθα ἐὰν δὲν τὴν λαμβάνομεν. Μὲ τοιαύτην διάθεσιν, ὁ Κύριος δυνατὸν νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ λάβωμεν ἔλεγχον καὶ ἀποδοκιμασίαν. Ἐὰν αἱ πεῖραι αὗται ληφθοῦν ἐν πνεύματι ταπεινοφροσύνης θὰ ἔλθῃ ἐν καιρῷ ἡ καρποφορία τῆς ὑπομονῆς, πρὸς χαρὰν τοῦ Κυρίου, καὶ δόξαν Αὐτοῦ. ἔδ. 8.

Η ΕΧΘΡΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἄλλη μαρτυρία τοῦ Πνεύματος εὐρίσκεται εἰς ΙΩΑΝΝ. ιε:19, ἔνθα ἀναγινώσκομεν, "Ἐὰν εἰσθε ἐκ τοῦ κόσμου, ὁ κόσμος ἠθέλην ἀγαπᾶ τὸ ἰδικὸν του, ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἰσθε ἐκ τοῦ κόσμου ἀλλ' ἐγὼ σὰς ἐξέλεξα ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο σὰς μισεῖ ὁ κόσμος." Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσῃ τις "πῶς φανερώνει τὸ μῖσος αὐτοῦ ὁ κόσμος;" Ἐν τῇ πραγματικότητι, ὀλίγοι ἐξ ἡμῶν ἀντιμετωπίζομεν ἐχθρότητα ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τοῦτο διότι δὲν ἔχομεν μεγάλας σχέσεις μὲ τὸν κόσμον. Εἰς τὰς περιστάσεις ὅμως ἔνθα αἱ ἀρχαὶ ἡμῶν εὐρίσκονται ἐν ἀντιθέσει μὲ τὸν κόσμον τότε ἀντιμετωπίζομεν τὸ μῖσος αὐτοῦ. Μᾶς μισοῦν ὅταν δὲν λαμβάνωμεν μέρος εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ὡς ἐπίσης ὅταν δὲν εἰσερχόμεθα εἰς τὰ πολιτικά, καὶ τὴν καλλιτέρευσιν τοῦ κόσμου. Ὁ Κύριος εἶπεν εἰς ΜΑΤΘ. ι:25,

"Ἀρκετὸν εἶναι εἰς τὸν μαθητὴν νὰ γείνη ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ καὶ ὁ δοῦλος ὡς ὁ Κύριος αὐτοῦ. Ἐὰν τὸν οἰκοδεσπότην ὀνόμασαν Βεελζεβοῦλ, πόσον μᾶλλον τοὺς οἰκιακοὺς αὐτοῦ;"

Τοῦτο, φυσικά, ἀναφέρεται ἰδίᾳ εἰς τὴν ἀντίδρασιν καὶ συκοφαντίας τῶν θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν ἀκολούθων Του.

ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ

Παρατήρησον ὅτι μία μαρτυρία τῆς υἱοθεσίας ἡμῶν εἶναι ἡ βεβαίωσις ὅτι θὰ πάθωμεν εἰς τὸ ἔργον τῆς μαρτυρίας τῆς ἀληθείας. Ἄλλη μαρτυρία εἶναι ἡ ἐξακολουθητικὴ ἀγάπη διὰ τοὺς ἀδελφοὺς. Τοῦτο ἐκφράζεται εἰς Ἰη. ΙΩΑΝΝ. γ:14, 15, "Ἡμεῖς ἐξεύρομεν ὅτι μετέβημεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, διότι ἀγαπῶμεν τοὺς ἀδελφοὺς μας, ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἀδελφοὺς, μένει ἐν τῷ θανάτῳ." Τὸ πρῶτιστον ἐν τῇ ἀγάπῃ τῶν ἀδελφῶν εἶναι ἡ ἀναγνώρισις ὅτι εἴμεθα οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀλήθεια αὕτη δραματικῶς ἐξετέθη ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ, ὅταν τις εἶπε πρὸς Αὐτόν "Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοὶ σου ἵστανται ἔξω, ζητοῦντες νὰ ἔλθωσι καὶ λαλήσωσι μετὰ σοῦ." MATΘ. ιβ:47. Εἰς τοῦτο ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν "Τίς εἶναι ἡ μήτηρ μου καὶ τίνες οἱ ἀδελφοί μου; Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἶπεν, Ἰδοὺ ἡ μήτηρ μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου. Διότι ὅστις κάμῃ τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς, αὐτὸς μοῦ εἶναι ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ καὶ μήτηρ." MATΘ. ιβ: 46-50.

Ἡμεῖς οἱ μαθηταὶ καὶ ἀκόλουθοι Αὐτοῦ εἴμεθα ἡ οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ἀλήθεια αὕτη πρέπει νὰ εἰσελθῇ βαθέως εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν. Ὁ συνδέων ἡμᾶς δεσμὸς ὑπερβαίνει πάντα ἄλλον ἐπίγειον δεσμὸν. Ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀληθείας ταύτης θὰ μᾶς κάμῃ νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς ἀδελφοὺς. Ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη προέρχεται ἀπὸ τὸ ὅτι ἀγαπῶμεν τὸν Πατέρα ἡμῶν καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν.

Ἔργαται τῆς Βασιλείας.

" ΚΑΘΩΣ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦλθε νὰ ὑπηρετηθῇ, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν." ΜΑΤΘ. κ:28. Ἰδε ἐδ. 1-16.

---ooo---

Ο ΧΩΡΙΟΝ τοῦτο μᾶς δίδει τὸ σπουδαιότερον σημεῖον τοῦ μαθήματος τούτου τὸ ὅποῖον εἶναι ὑπηρεσία διὰ τὰ συμφέροντα τοῦ Κυρίου, τῶν ἀδελφῶν, καὶ περὶ πάντων ἐφ' ὅσον ἔχομεν εὐκαιρίαν. ΓΑΛ. ς:10. Ἐκεῖνοι οἵτινες ἐκλήθησαν νὰ εἶναι συμμέτοχοι καὶ συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐνεπνεύσθησαν μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς συμβασιλείας μετ' Αὐτοῦ, πρέπει νὰ ἀποδείξουν ὅτι εἶναι ἄξιοι διὰ τὴν μεγάλην καὶ ὑπεύθυνον ταύτην θέσιν, καταθέτοντες τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ Αὐτοῦ, ὡς ὁ Ἰησοῦς ἔπραξεν. Τὸ ἔργον τοῦτο τῆς θυσίας ὀνομάζεται ἔργον βασιλείας, διότι εἶναι προπαρασκευαστικὸν διὰ τὸ μέγα ἔργον τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Βασιλείας ἣτις θὰ κυβερνήσῃ καὶ εὐλογήσῃ ὅλον τὸν κόσμον ἐπὶ τῆς γῆς.

Πολλάκις ὁ διαχωρισμὸς τῶν κεφαλαίων ἐν τῇ Γραφῇ, σκοτίζει τὴν πραγματικὴν ἀντίληψιν τῆς ἐννοίας τῶν γεγραμμένων. Οἱ διαχωρισμοὶ οὗτοι δὲν εἶναι θεόπνευστοι, ἀλλὰ ἐξυπηρετοῦν ἓνα καλὸν σκοπὸν. Τὸ κεντρικὸν σημεῖον τοῦ μαθήματος

ἡμῶν ὅμως ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 27ον ἐδάφιον τοῦ προηγουμένου κεφαλαίου. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ μαθήματος τούτου φαίνεται νὰ εἶναι ἡ περαιτέρω ἀπάντησις τοῦ Κυρίου εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Πέτρου, "Ἰδοὺ, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ σοὶ ἀκολουθήσαμεν, τί λοιπὸν θέλει εἰσθαῖ εἰς ἡμᾶς;" "ΜΑΤΘ. ιθ: 27. Ἡ ἀπάντησις τοῦ Κυρίου εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἦτο "Ἀληθῶς σᾶς λέγω, ὅτι σεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς δόξης αὐτοῦ, θέλετε καθίσει καὶ σεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους, κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ πᾶς ὅστις ἀφῆκεν οἰκίαν ἢ ἀδελφὰς ἢ ἀδελφοὺς, ἢ πατέρα ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα, ἢ ἀγροὺς, ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλάσια θέλει λάβει, καὶ ζωὴν αἰώνιον θέλει κληρονομήσει." Ἐδάφια 28, 29.

Εἰς αὐτὰ ὅμως ὁ Κύριος ἐπρόσθεσε, "Πολλοὶ ὅμως πρῶτοι θέλουσιν εἰσθαῖ ἔσχατοι, καὶ ἔσχατοι πρῶτοι." ἔδ. 30. Τότε ἀκολουθεῖ ἡ παραβολὴ τοῦ ἀμπελῶνος, διὰ τῆς λέξεως, "Διότι" ἣτις συνδέει τὴν παραβολὴν ταύτην μὲ τὰ ἀνωτέρω, διότι καὶ τὸ τέλος τῆς παραβολῆς ταύτης εἶναι "Οὕτω θέλουσιν εἰσθαῖ οἱ ἔσχατοι πρῶτοι, καὶ οἱ πρῶτοι ἔσχατοι" ἔδ. 16. Εἶναι φανερὸν πιστεύομεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐξηγεῖ ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ πῶς οἱ πρῶτοι ἔσχατοι καὶ οἱ ἔσχατοι πρῶτοι σχετίζεται μὲ τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος, ἢ ὅπως ὁ Πέτρος ἐξέθεσεν τοῦτο, εἰς ἐκείνους οἵτινες ἄφησαν τὰ πάντα καὶ ἠκολούθησαν τὸν Κύριον αὐτῶν. Ἡ παραβολὴ μᾶς φανερῶνει ὅτι, οἱ μισθωθέντες πρῶτοι εἶναι οἱ ἔσχατοι οἵτινες ἔλαβον τὸν μισθὸν των. ἔδ. 8.

Ἡ μέλλουσα ἀμοιβὴ τῶν χριστιανῶν ἐν τῇ ἀναστάσει, θὰ εἶναι "δόξα, τιμὴ καὶ ἀφθαρσία, ζωὴ αἰώνιος." ΡΩΜ. β:7. Εἰς τὴν πρὸς τὸν Πέτρον ἀπάν-

τησὶν Του ὁ Ἰησοῦς, περὶ τοῦ ποῖα ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἀκολουθῶν Αὐτοῦ θὰ εἶναι, ἀκολουθοῦντες Αὐτὸν, εἶπεν ὅτι θὰ εἶναι "κριταὶ" καὶ θὰ λάβουν "ζωὴν αἰώνιον". Ἐπὶ πλέον τῆς "ἀφθαρσίας" ὡς ἀκόλουθοι τοῦ Κυρίου, θὰ ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ συμβασιλεύσωσι μετ' Αὐτοῦ εἰς τὴν Μεσσιανικὴν Βασιλείαν. Θὰ κρίνουν τὸν κόσμον ὁμοῦ, καὶ θὰ συγκαθίσσουν μετ' Αὐτοῦ "ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς δόξης Αὐτοῦ."
MATΘ. κε:31.

Αὗται εἶναι αἱ ἀμοιβαὶ αἵτινες ὑπεσχέθησαν εἰς τοὺς ἀκολουθοῦς τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος, καὶ πάντες οἱ πιστοὶ ἀκόλουθοι Αὐτοῦ θὰ λάβωσι ταύτας ὁμοίως, ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου τὸν ὁποῖον διέθεσαν ὑπηρετήσαντες τὸν Κύριον. Αὐτὸ φαίνεται εἶναι τὸ κυριότερον σημεῖον τῆς παραβολῆς. Εἶναι πολλὰ σημεῖα ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον, ὅλα νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ τις εἰς τὰς πεῖρας τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Ἰησοῦ, καθὼς καὶ εἰς κάθε παραβολὴν εὐρίσκομεν τὰς δυσκολίας ταύτας, σχετικῶς μὲ τὸ κύριον μάθημα.

Εἶναι πολύτιμος εὐκαιρία νὰ ἐργάζεται τις εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου, καὶ ὑπὸ ἀντιξοὺς περιστάσεις, καὶ πᾶς ἀκόλουθος τοῦ Κυρίου πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ φανερώσῃ τὴν ἐκτίμησίν του, πράττων πᾶν ὅ,τι αἱ χεῖρες αὐτοῦ εὐρίσκουσι πιστῶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καθημερινῶς. Ἐνῷ δὲ ἐκτιμῶμεν τὸ ὑποσχεθὲν βραβεῖον, δὲν πρέπει ὅμως τοῦτο νὰ ἀποτελῇ τὸ μόνον ἐλατήριον τῶν προσπαθειῶν ἡμῶν. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ Κύριος εἶναι δίκαιος καὶ θέλει ἀνταμείψῃ πλουσίως πάντας τοὺς ὑπηρετοῦντας Αὐτὸν πιστῶς μέχρι τέλους.

---ooo---

ΟΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

" Δὲν θέλει εἰσελθεῖ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, πᾶς ὁ λέγων πρὸς ἐμὲ, Κύριε, Κύριε,

" ἀλλ' ὁ πράττων τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ
ἐν τοῖς οὐρανοῖς." MATΘ. ζ:21

---ooo---

ΧΩΡΙΑ ΠΡΟΣ ΕΞΕΤΑΣΙΝ

MATΘ. κα:28-31, κβ: 1-14.

ΙΑ νὰ ἀντιληφθῶμεν τὴν μαρτυρίαν τῶν
Γραφῶν περὶ τῆς Βασιλείας, εἶναι ἀ-
ναγκαῖον ὅπως ἔχομεν ἐν νῷ, ὅτι ἐν τῇ
Βασιλείᾳ ταύτῃ, θὰ ὑπάρχουν ἀμφοτέροι
Κυβερνῆται καὶ κυβερνόμενοι. Τὸ ἔργον
τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, μέχρι σήμερον, ἦτο
ἔργον ἐκλογῆς καὶ ἐτοιμασίας ἐκείνων οἵτινες θὰ
εἶναι Κυβερνῆται τῆς Βασιλείας. Ὁ Ἰησοῦς θὰ εἴ-
ναι ἡ Κεφαλὴ, ἀνώτερος πάντων, ὅστις θὰ ἐκπληρώ-
σῃ τὰς προφητείας περὶ τοῦ Μεσσίου, ἐγκαθιδρύων
τὴν παγκόσμιον Αὐτοῦ Κυβέρνησιν διὰ μέσου τῆς ὁ-
ποίας θέλουσιν εὐλογηθῇ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς.

Πολλοὶ ἐσφαλμένως ἐπίστευσαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἤρ-
χισε τὴν βασιλείαν Αὐτοῦ κατὰ τὴν πρώτην Παρου-
σίαν. Οὗτοι δὲν βλέπουσι τὰ πολλὰ χωρία τῆς Γρα-
φῆς τὰ ὅποια μᾶς φανερῶνουν ὅτι πρὸ τοῦ ἡ Βασι-
λεία ἀρχίσῃ νὰ δώσῃ εἰς τὸν λαὸν ὑγείαν, εἰρήνην
καὶ αἰώνιον ζωὴν, τὸ "μικρὸν ποίμνιον" πρέπει
πρῶτον νὰ ἐκλεγῇ ἐκ μέσου τοῦ κόσμου, διὰ νὰ εἴ-
ναι συμβασιλεῖς μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐν δόξῃ. ΛΟΥΚ.
ιβ:32. Τὸ ἔργον τοῦτο ἦτο ἐν προόδῳ ἀπὸ τὰς ἀρ-
χάς τοῦ Αἰῶνος τούτου, ἀρχίσαντος ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ
Κυρίου ἡμῶν.

Πρὸ τῆς Πρώτης ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὁ Θε-
ὸς ἐπολιτεύετο μόνον μετὰ τὸν λαὸν Ἰσραὴλ. Αἱ ἐπαγ-
γελμαὶ ἐδόθησαν εἰς αὐτοὺς, καὶ ἦσαν οἱ πρῶτοι
εἰς τοὺς ὁποίους τὸ προνόμιον τῆς συμβασιλείας

ἐφανερώθη. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων ἀρχικῶς ἦτο περιορισμένη μόνον εἰς τὸ ἔθνος τοῦτο. ΜΑΤΘ. 1:5,6.

Αἱ δύο παραβολαὶ αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ μάθημα τοῦτο, σχετίζονται μὲ τὴν κατάστασιν ταύτην. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς παραβολῆς τῶν δύο υἱῶν ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ. Μᾶς παρουσιάζει δύο τάξεις ἐν τῷ Ἰσραὴλ, τὰς ὁποίας ὁ Κύριος ὑπηρετήσεν. Ἡ μία ἦτο ἡ θρησκευτικὴ τάξις, ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους, γραμματεῖς καὶ φαρισαίους. Ἡ ἄλλη ἀπετελεῖτο ἀπὸ τοὺς τελῶνας καὶ τοὺς αμαρτωλοὺς. Ἡ θρησκευτικὴ τάξις, κατὰ τὴν παραβολὴν, ἔκαμνε μεγάλας ὁμολογίας ὑπακοῆς πρὸς τὸν Θεόν, καὶ προθυμίαν νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὸν ἀμπελῶνα. Τὰ ἔργα αὐτῶν ὅμως ἦσαν διαφορετικὰ τῆς μαρτυρίας αὐτῶν. Οἱ αμαρτωλοὶ ὅμως δὲν ἐκαυχῶντο ὡς ζητοῦντες νὰ πράξωσι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὅταν ἦλθεν ἡ κλήσις ὑπήκουσαν καλλίτερον τῶν ἄλλων. Ἡ παραβολὴ βεβαίως ὁμιλεῖ γενικῶς. Πρακτικῶς πολλοὶ ὀλίγοι ἀπὸ ἀμφοτέρας τὰς μερίδας ἐδέχθησαν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔγειναν ἀκόλουθοι Αὐτοῦ.

Τὸ σημεῖον τοῦτο τονίζεται περισσότερο διὰ τῆς δευτέρας παραβολῆς, περὶ τῆς βασιλείας τοῦ βασιλέως ὅστις ἔκαμε γάμον διὰ τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ. Οἱ κεκλημένοι εἰς τὸ δεῖπνον ἦσαν πάντες Ἰσραηλῖται. Ἀλλ' ὅταν ἡ κλήσις ἐδόθη εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν συνεργατῶν Αὐτοῦ ὅπως ἔλθωσιν εἰς τοὺς γάμους "ἐκεῖνοι ἀμελήσαντες ἀπῆλθον δικαιολογούμενοι ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἔλθωσιν." Τότε οἱ δοῦλοι διετάχθησαν νὰ ὑπάγουν "εἰς τὰς διεξόδους τῶν ὁδῶν, καὶ νὰ καλέσουν οἷονδήποτε καὶ ἂν εὗρωσιν θέλοντα νὰ ἔλθῃ εἰς τοὺς γάμους. Τοῦτο ἀνταποκρίνεται μὲ τὰ τρία καὶ ἡμῖς ἐτη μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν, ὅταν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας ἀπεστάλλῃ εἰς τοὺς ἔθνηκους." Ἐκτοτε δὲν ὑπῆρχε οὐδεὶς περιορισμὸς τῶν κεκλημένων. Τότε

τὸ Εὐαγγέλιον ἔπρεπε νὰ κηρυχθῇ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. MATΘ. κδ:14, κη:19. ΠΡΑΞ. α:8.

Τὸ γενικὸν μάθημα τῆς παραβολῆς εἶναι καταφανές, καθὼς καὶ μερικαὶ λεπτομέρειαι αὐτῆς. Οἱ προσκεκλημένοι εἰς τοὺς γάμους, ὅχι μόνον δὲν ἦλθον, ἀλλ' ὕβρισαν καὶ ἐφόνευσαν τοὺς δούλους Αὐτοῦ. Τοῦτο μᾶς φανερώνει τὴ συνέβη εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ. Ἐθανάτωσαν τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀργότερον πολλοὺς ἐκ τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ.

Ὅταν ὁ Βασιλεὺς ἐθεώρησε τοὺς κεκλημένους, "εἶδεν ἕκῃ ἄνθρωπον μὴ ἐνδεδυμένον ἕνδυμα γάμου." Ἦτο ἡ συνήθεια τότε ὅπως ὁ οἰκοδεσπότης προμηθεύει τὸ ἕνδυμα εἰς τοὺς κεκλημένους. Τοῦτο μᾶς φανερώνει τὸ γεγονός ὅτι, πάντες ὅσοι δέχονται τὴν κλήσιν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ βαδίζουν εἰς τὰ βήματα τοῦ Ἰησοῦ, τοὺς προμηθεύεται ὁ χιτῶν τῆς δικαιοσύνης. ΗΣΑΙΑΣ ξα:10. Οὐδεὶς δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τοὺς γάμους μὲ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ στολὴν-δικαιοσύνην. Καὶ ὁ δεῖπνος τοῦ γάμου καλῶς ἀντιπροσωπεύει τὰς πλουσίας πνευματικᾶς ἀληθείας τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, εἰς τὰς ὁποίας μετὰσχουν πάντες οἱ ἀληθεῖς μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ.

---οοο---

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΔΙΚΑΙΩΣΕΩΣ

"Ὅστις δὲ ὑψώσῃ ἑαυτὸν θέλει ταπεινωθῇ, καὶ ὅστις ταπεινώσῃ ἑαυτὸν θέλει ὑψωθῇ."

MATΘ. κγ:12

ΧΩΡΙΑ ΠΡΟΣ ΕΞΕΤΑΣΙΝ

MATΘ. κγ:13-24, 37-39.

---οοο---

Ι ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ καὶ οἱ Φαρισαῖοι τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰησοῦ "ἐκάθισαν ἐπὶ τῆς καθέδρας τοῦ Μωϋσέως" καὶ ὁ Ἰησοῦς συνεβούλευσε τὸν λαὸν νὰ ὑπακούῃ εἰς αὐτοὺς. MATΘ. κγ:1-3.

Ἐντούτοις ἀπορρίψαντες τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν Μεσσίαν αὐτῶν ἀπέδειξαν ἑαυτοὺς ἀναξίους τῆς θέσεως ταύτης, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐτοίμαζεν τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ νὰ εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου.

Ὅκτάκις ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ μάθημα ἡμῶν, ἀναφέρεται εἰς τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους ὡς ὑποκριτὰς. Εἰς τὰ ἐδάφ. 3, 4 τοῦ κεφ. τούτου, ὁ Ἰησοῦς μᾶς φανερώνει μερικὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῶν, τὰ ὁποῖα καθιστοῦν αὐτοὺς ἀνικάνους ἐμπιστοσύνης, καὶ τῆς εὐνοίας τοῦ Θεοῦ. Δένουσιν φορτία βαρέα ἐπὶ τοῦ λαοῦ, καὶ οὐδὲν πράττουσι διὰ βοήθειαν αὐτῶν. Ἐκαμον ὑπηρεσίαν οὐχὶ πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ διὰ νὰ βλέπωνται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Οὗτοι "ἐπλάτυνον τὰ φυλακτήρια αὐτῶν, καὶ μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν." "ἀγαπῶσι τὸν πρῶτον τόπον ἐν τοῖς δειπνοῖς καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς." "Ἠγάπων τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς" καὶ ἐχαίροντο νὰ ὀνομάζωνται" Ραββί, Ραββί."

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἐξήγησεν τοὺς ἀληθεῖς κανόνας τῆς διαγωγῆς εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις. Οἱ ἀκόλουθοι Αὐτοῦ δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζονται τίτλους. Νὰ μὴ ὀνομάζωνται "Πατέρες" διότι εἰς εἶναι ὁ Πατὴρ αὐτῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Οὐδεὶς πρέπει νὰ ὀνομάζεται "καθηγητὴς" μεταξὺ αὐτῶν, διότι ὅλοι εἶναι ἀδελφοί, καὶ εἰς εἶναι ὁ Καθηγητὴς, ὁ Χριστὸς. "Ὁ δὲ μεγαλειότερος ἀπὸ σᾶς θέλει εἶσθαι ὑπηρέτης σας," ἐδίδαξεν ὁ Ἰησοῦς. Τὸ δὲ ἐπὶ κεφαλῆς χωρίον λέγει "Ὅστις δὲ ὑψώσῃ ἑαυτὸν θέλει ταπεινωθῇ, καὶ ὅστις ταπεινώσῃ ἑαυτὸν θείλει ὑψωθῇ."

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐξέφρασε τὰ "οὐαὶ" κατὰ τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, ὁκτάκις, καὶ εἰς ἐκάστην φοράν ἔδιδεν καὶ τὴν αἰτίαν τῶν "οὐαὶ" τούτων. Γενικῶς τὰ "Οὐαὶ" παραβάλλονται μὲ τοὺς "μακαρισμοὺς" οἵτινες ἀναφέρονται εἰς ΜΑΤΘ. ε:3-12. Οἱ "μακαρισμοὶ" οὗτοι φανερῶνουν τὰ προσόντα τὰ ὅποια πρέπει τις νὰ ἔχῃ διὰ νὰ εὐλογηθῇ παρὰ Κυρίου εἰς τὸ ἔργον Αὐτοῦ. Πρέπει νὰ εἶναι "πτωχοὶ τῷ πνεύματι" συμπαθητικοί, πρᾶοι, καὶ νὰ ἐπιθυμοῦν δικαιοσύνην, νὰ εἶναι ἐλεήμονες, καθαροὶ τὴν καρδίαν, καὶ εἰρηνοποιοί. Ἐπίσης πρέπει νὰ εἶναι ἱκανοὶ νὰ ὑποφέρουν καταδιώξεις ἕνεκεν δικαιοσύνης, μὲ τὸ κατὰλληλον πνεῦμα πρὸς τοὺς διώκτας αὐτῶν.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, δὲν ἦσαν κάτοχοι τῶν ἀρετῶν τούτων, ἀλλὰ ὀδηγοῦντο ὑπὸ ἀντιθέτων ἐγωϊστικῶν ἀρχῶν. Ὁρέγοντο ἐξουσίαν, καὶ προσεποιοῦντο δικαιοσύνην τὴν ὅποιαν ὑποκριτικῶς ἐφανέρωνον. Ἀντὶ νὰ εἶναι πρόθυμοι νὰ ὑποφέρουν διωγμοὺς, ἦσαν διώκται. Ὀντες ἄχρηστοι εἰς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, ὁ καιρὸς ἦλθεν δι' αὐτοὺς νὰ ἀπορριφθοῦν, καὶ ἀφοῦ ὁλόκληρον τὸ ἔθνος Ἰσραὴλ ὀδηγεῖτο παρ' αὐτῶν, καὶ τὸ ἔθνος ὁλόκληρον ἀπερρίφθη μετ' αὐτῶν.

Τοῦτο ἔρχεται εἰς τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τὰ ἐδάφια 38,39, ἔνθα ἀναγινώσκομεν,

"Ἴδου, ἀφίνεται εἰς ἐσᾶς ὁ οἶκος σας ἔρημος. Διότι, σᾶς λέγω, δὲν θέλετε μὲ ἰδεῖ εἰς τὸ ἐξῆς ἕωσοῦ εἴπητε, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου."

Ὁ Ἰσραὴλ ὡς ἔθνος ἀνεγνωρίζετο παρὰ τοῦ Θεοῦ ὡς λαὸς Του, καὶ συνεπῶς διὰ συγκληρονομίαν μετὰ τοῦ Μεσσίου. ΑΜΩΣ γ:2. Τὴν θέσιν ταύτην τὴν ἔχασαν διὰ τῆς ἀποτυχίας αὐτῶν νὰ ἀναγνωρίσουν

τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν ὑποσχεθέντα Μεσσίαν. Τοῦτο ἐπέφερε τὴν ἐρήμωσιν αὐτῶν. Ἀπὸ τότε ὡς ἄτομα εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀπολαύσουν τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἐθνῶν. Ὁ Πέτρος ἐξέφρασε τὴν σκέψιν ταύτην ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κορνηλίου εἰπὼν,

"Ἐπ' ἀληθείας γνωρίζω, ὅτι δὲν εἶναι προσωπολήπτης ὁ Θεὸς, ἀλλ' ἐν παντὶ ἔθνη ὅστις φοβεῖται αὐτὸν, καὶ ἐργάζεται δικαιοσύνην, εἶναι δεκτὸς εἰς αὐτὸν." ΠΡΑΞ. ι:34,35.

Εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ἰησοῦ, οἱ Ἰσραηλίται δὲν ἔχασαν τὴν εὐκαιρίαν τῆς σωτηρίας ἐπειδὴ ἀπέρριχαν Αὐτὸν. Καίτοι τὰ "Οὐαὶ" ἐξεφέρθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ κατ' αὐτῶν, ἐντούτοις εἶπεν ὅτι θὰ ἔλθῃ καιρὸς ὅτε θὰ εἴπωσιν "εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου." Τοῦτο μᾶς φανερώνει ὅτι ὁ Ἰσραὴλ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰησοῦ θὰ ἀναστηθῶν ἐν τῇ Δευτέρᾳ Παρουσίᾳ τοῦ Χριστοῦ, καὶ θὰ ἔχωσιν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸν Θεὸν, καὶ νὰ εὐλογηθῶσιν παρ' Αὐτοῦ. Ὁ Παῦλος ἐπιβεβαιοῖ τοῦτο εἰς ΡΩΜ. ια:15,23-32, ἔνθα λέγει ὅτι "Πᾶς Ἰσραὴλ θέλει σωθῆν."

---οοο---

ΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

"Διὰ τοῦτο καὶ σεῖς γίνεσθε ἔτοιμοι, διότι καθ' ἣν ὥραν δὲν στοχάζεσθε, ἔρχεται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου." ΜΑΤΘ. κδ:44.

ΧΩΡΙΑ ΠΡΟΣ ΕΞΕΤΑΣΙΝ

ΜΑΤΘ. κε:1-13.

---οοο---

Ὁ τίτλος τῆς μελέτης ταύτης, δοθεὶς ὑπὸ τῆς διεθνοῦς ἐπιτροπῆς τῶν μαθημάτων τῆς Κυριακῆς,

δὲν εἶναι κατάλληλος μὲ τὸ ἀναφερθὲν χωρίον, τὸ ὁποῖον εἶναι μέρος τῆς παραβολῆς τῶν "Φρονίμων καὶ Μωρῶν παρθένων." Ἡ παραβολὴ αὕτη σχετίζεται μὲ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὡς φαίνεται ἡ ἐπιστροφὴ τῶν Κυριακῶν Μαθημάτων κατέχει τὴν ἐσφαλμένην ἰδέαν ὅτι πάντες οἵτινες δὲν εἶναι ἔτοιμοι νὰ δεχθοῦν τὸν Κύριον, θὰ ἀπολεσθῶσιν αἰωνίως, καὶ διὰ τοῦτο ὁ τίτλος "Αἱ Παραβολαὶ τῆς Κρίσεως."

Ἀλλὰ ἡ παραβολὴ δὲν σκοπεύει νὰ ἀπεικονήσῃ ἐκείνους ἐκ τοῦ κόσμου οἵτινες δὲν ἐδέχθησαν τὸν Χριστὸν πρὸ τῆς ἐλεύσεως Αὐτοῦ. Αἱ Δέκα Παρθένοι τῆς παραβολῆς παριστοῦν ὅλους τοὺς ἀξιοῦντας ὅτι εἶναι λαὸς τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι εἶναι παρθένοι ἄγνοι. Ἀπλῶς αἱ μωραὶ παρθένοι δὲν ἦσαν προετοιμασμένοι διὰ τὴν πεῖραν τῆς ἀργοπορίας. Ὅτι αἱ μωραὶ παρθένοι δὲν εἰσῆλθον εἰς τοὺς γάμους, δὲν σημαίνει ὅτι δὲν θὰ τοῖς δοθῇ σωτηρία, ἢ νὰ καταδικασθοῦν εἰς τὰ αἰώνια βάσανα.

Καθὼς εἴπωμεν, ἡ παραβολὴ σχετίζεται μὲ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐδόθη παρὰ τοῦ Ἰησοῦ, εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐρωτήσεως τῶν μαθητῶν Του περὶ τοῦ "σημεῖου τῆς παρουσίας Του καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος." MATΘ. κδ:3. Ἡ παραβολὴ φανερώνει ὅτι ἀργοπορία τις θὰ σχετίζεται μὲ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Χριστοῦ. Εἰς Ἀββακοῦ β:3,4, εἶναι μία προφητεία, τὴν ὁποίαν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐφαρμόζει εἰς τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου, καὶ ἔνθα ὁ προφήτης μᾶς λέγει ὅτι ἡ ὄρασις θὰ ἀργοπορήσῃ, καὶ μᾶς συνεβούλευσε νὰ προσμένωμεν αὐτὴν, διότι "βεβαίως θέλει ἐλθεῖ, δὲν θέλει βραδύνει." EBP. ι: 37-39.

Οἱ μαθηταὶ ἠρώτησαν τὸν Κύριον οὐχὶ μόνον περὶ τοῦ σημεῖου τῆς παρουσίας Του, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ χρόνου ἐπίσης. Εἰς τὸ χωρίον πρὸς ἐξέτασιν

ὁ Κύριος μᾶς φανερῶνει ὅτι ὁ χρόνος δὲν θὰ εἶναι γνωστὸς προκαταβολικῶς. Καὶ πράγματι, μᾶς λέγει ὅτι, οὐδεὶς γνωρίζει τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι, οὐδὲ Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐγνώριζε τότε, ἀλλὰ μόνον ὁ Πατὴρ ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. MATΘ. κδ:36-39, 42-44, ΠΡΑΞ. α:7,8.

Ἡ συμβουλὴ τοῦ Κυρίου νὰ ἀγρυπνῶμεν, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζομεν τὸν χρόνον, σημαίνει ὅτι οἱ ἀγρυπνοῦντες θὰ γνωρίσουν τὸ γεγονός, ὅτι ἦλθεν, ἐνῶ οἱ μὴ ἀγρυπνοῦντες δὲν θὰ γνωρίσουν, δὲν θὰ ἀντιληφθοῦν τὴν ἔλαβε χώραν. Τοῦτο φανερῶνει ὅτι οἱ ἀγρυπνοῦντες πιστοὶ ἀκόλουθοι τοῦ Ἰησοῦ θὰ γνωρίσουν τὴν Δευτέραν Παρουσίαν, ἐνῶ ὁ ἄπιστος καὶ ὑπνώτων κόσμος δὲν θὰ γνωρίσῃ, καὶ διὰ τοῦτο αἱ συμβουλαι τοῦ Κυρίου ἦσαν "περὶ ἀγρυπνίας."

Εἰς τί δὲ νὰ ἀγρυπνῶμεν; Βεβαίως, οὐχὶ παρατηροῦντες εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ Πέτρος μᾶς ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐρώτησιν ὅταν ἔγραψεν τὰ ἑξῆς,

" Καὶ ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον εἰς τὸν ὁποῖον κάμνετε καλὰ νὰ προσέχητε ὥς εἰς λύχνον φέγγοντα ἐν σκοτεινῷ τόπῳ, ἕως οὗ ἔλθῃ ἡ αὐγὴ τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν." B.ΠΕΤΡ. α:19.

Εἶναι διὰ τῶν προφητειῶν τῆς Γραφῆς, περὶ τῆς δευτέρας ἐλεύσεως, συμπεριλαμβανομένης καὶ ἐκείνης ἣτις ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ, ὅταν οἱ μαθηταὶ Του τὸν ἠρώτησαν περὶ τοῦ σημείου τῆς παρουσίας Του, ἔνθα μανθάνωμεν τὴν κατάστασιν τοῦ κόσμου, κατὰ τὴν Δευτέραν Αὐτοῦ Παρουσίαν. Αἱ προφητεῖαι περιγράφουν πολλὰ σπουδαῖα γεγονότα τὰ ὁποῖα λαμβάνουν χώραν πέριξ ἡμῶν σήμερον, καὶ διὰ τοῦτο λέγομεν μετὰ πεποιθήσεως " Ἴδου ὁ Νυμφίος."

Ὁ Ἰησοῦς ἐξήγησεν ὅτι ἓνα ἀπὸ τὰ σημεῖα τῆς

Δευτέρας Παρουσίας θὰ εἶναι "καιρὸς θλίψεως" ὅστις θὰ ἀπειλῇ τὴν ὑπαρξιν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. MATΘ. κδ:21,22. Ὁ κόσμος σήμερον ἀντιμετωπίζει τὴν ἀπειλὴν ταύτην, καὶ πιστεύομεν ὅτι τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι μίᾳ σοβαρᾷ ἀπόδειξις τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἐσφαλμένη ἰδέα καὶ πλάνη, ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ καιρὸς μετανοίας μετὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου.

Κατὰ τὰς Γραφὰς, ὁ Ἰησοῦς δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ καταστρέψῃ τὸν κόσμον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν εἰς ὑγίαν καὶ ζωὴν, κατὰ τὴν περὶ τοῦτον ἡτις περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Πέτρου ὡς "καίροιο ἀποκαταστάσεως πάντων." Ὁ Πέτρος ἐξηγεῖ ὅτι, περὶ τῶν καιρῶν τούτων, τῆς ἀποκαταστάσεως, "ἐλάλησεν ὁ Θεὸς διὰ στόματος πάντων τῶν ἁγίων αὐτοῦ προφητῶν." ΠΡΑΞ. γ: 19-21.

Ἄμα τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἀκόλουθοι Αὐτοῦ, βραβευθέντες, θὰ εἶναι μετ' Αὐτοῦ, συμμέτοχοι τῆς δόξης Αὐτοῦ, καὶ συμμετάσχοντες εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τῆς ἀποκαταστάσεως πάντων εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Ἀδὰμ εἰς τὸν Παράδεισον πρὶν ἁμαρτίῃ. Αὕτη εἶναι ἡ "μεγάλη σωτηρία" ΕΒΡ. β:3, ἡ δόξα τῆς ἐκκλησίας, τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς νύμφης Αὐτοῦ, ἡτις θὰ συμβασιλεύσῃ μετ' Αὐτοῦ, διὰ τὴν σωτηρίαν ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ ζωῆς καὶ εὐτυχίας αἰωνίου. Ἡ παραβολὴ τῶν φρονίμων καὶ μωρῶν παρθένων ἔχει μίαν ἀποψιν εἰς τὸ σχέδιον τοῦτο, περὶ τῶν δύο τούτων σωτηριῶν, τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου γενικῶς.

Ἡ Χριστιανικὴ Εὐδύνη εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

" δὲ εἶπε πρὸς αὐτοὺς, 'Απόδοτε λοιπὸν τὰ τοῦ Καίσαρος εἰς τὸν Καίσαρα καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Θεόν."
ΛΟΥΚΑ κ: 25.

---ooo---

ΙΣ τὴν πρὸς ΡΩΜ. ιγ:1-7, ἐπιστολὴν του ὁ Παῦλος ἔγραψεν, "Αἱ οὔσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἶναι τεταγμέναι." Τοῦτο ἦτο ἐντελὴς κατὰ γράμμα ἀληθὲς ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς Ἀρχηγόνου Ἐκκλησίας. Τὸ 606 Π.Χ. ὅταν ὁ Σεδεκίας, ὁ τελευταῖος Ἰουδαῖος βασιλεὺς, ἀνετράπη ὑπὸ τῶν Βαβυλωνίων, ὁ Ναβουχοδονόσορ τῶν Βαβυλωνίων κατέστη ἄρχων τοῦ κόσμου. Ἔσχε ὄνειρον ἐν τῷ ὁποίῳ εἶδεν ἀνθρωποειδῆ τινα εἰκόνα μὲ τὴν κεφαλὴν ἐκ χρυσοῦ, τὸ στῆθος ἐκ ἀργύρου, οἱ μηροὶ ἐκ χαλκοῦ καὶ αἱ κνήμαι ἐκ σιδήρου. Ὁ Δανιὴλ ἐξήγησεν, ὅτι ταῦτα τὰ τέσσαρα μέρη τῆς εἰκόνης ἀντεπροσώπευον τέσσαρας "βασι-

λείας" ἀρχομένων μὲ τὴν Βαβυλῶνα, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἔδιδε κυριαρχίαν. ΔΑΝ. β:19-45.

Αἱ τέσσαρες αὗται βασιλεῖαι ἢ Αὐτοκρατορίαι, διαδοχικῶς ἦσαν ἡ Βαβυλῶν, ἡ Μηδοπερσία, ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία. Ἡ Ρώμη ἐκυβέρνησα τὸν κόσμον ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς Ἀρχηγόνου Ἐκκλησίας, ὥστε εἶναι προσαρμόζον νὰ εἴπῃ τις, ὅτι αἱ πολιτικαὶ δυνάμεις ἐκείνου τοῦ καιροῦ εἶχον διαταχθῆ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐξήγησις τοῦ Παύλου περὶ τῆς Χριστιανικῆς στάσεως ἔναντι τούτων τῶν πολιτικῶν δυνάμεων δεικνύει ἓνα ἐκ τῶν λόγων διὰ τὴν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ ἀναγνώρισιν τῶν Ἐθνικῶν Κυβερνήσεων. Ἐχρησιμοποιήθησαν ὑπ' Αὐτοῦ καὶ εἰσέτι τοῦτο τυγχάνει ἀληθές, νὰ τηρήσωσι μέτρον τι εἰρήνης καὶ τάξεως ἐν τῷ κόσμῳ, οὕτως ὥστε ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ νὰ δύναται νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον τῆς μαρτυρίας των καὶ ὁμοίως εὐλογηθῶσιν ὑπὸ τοῦ Κυρίου.

Αἱ Ἐθνικαὶ κυβερνήσεις οὐδέποτε ἔχουσιν ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ὡς "βασιλεῖαι τοῦ Θεοῦ." Καὶ ἐνῶ ἡ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία πρὸ πολλοῦ ἔχει παρέλθει, ἐν τούτοις ἡ ἀρχὴ τῆς ὑπακοῆς εἰς τοὺς λογικοὺς νόμους τοὺς θεσπισθέντας ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δυνάμεων εἰσέτι ἐπικρατεῖ. Ἐν τῇ πραγματικότητι, ὁ Χριστιανὸς δὲν χρειάζεται νόμους ἵνα

μὴ παρανόμως νὰ ἐκμεταλλεύηται ἄλλους διὰ κλοπῆς ἢ ἄλλεοτρόπως. Ἄλλ' ὁ νόμος βοηθεῖ νὰ χαλιναγωγῇ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ παρανόμους καὶ ἐν ταύτῃ τῇ διευθετήσῃ τῶν πραγμάτων, ὁ Χριστιανὸς ὠφελεῖται. Καὶ διὰ ταύτην τὴν ὠφέλειαν ἔδει νὰ εἶναι εὐγνώμων.

Τὸ χρυσοῦν μας Ἐδάφιον παρουσιάζει τὴν πρέπουσαν ἰσοζύγησιν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ μεταξὺ τῆς πιστότητος μας εἰς τὴν πολιτικὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν πιστότητά μας εἰς τὸν Θεόν. Κατὰ τὴν ἰσορροπίαν ταύτην, τὰ πράγματα ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς τὸν Καίσαρα πρέπει νὰ δίδωνται εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ὀφείλομεν νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι ἀφιερώσαμεν τὴν ζωὴν μας εἰς τὸν Θεόν καὶ ἀνήκει εἰς Αὐτόν. Ἐὰν νομοθεσία θεσπισθεῖσα συγκρούεται ἀντιθέτως μὲ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἡμῶν ὑπακοήν, τότε ὁ Χριστιανὸς ὀφείλει ἀνεπιφυλάκτως νὰ ὑπακούσῃ μόνον εἰς τὸν Θεόν. Ὁ Πέτρος γράφει,

" Ἀγαπητοὶ μὴ παραξενεύεσθε διὰ τὸν βασανισμόν τὸν γινόμενον εἰς ἑσᾶς πρὸς δοκιμασίαν, ὡς ἐὰν συνέβαινεν εἰς ἑσᾶς παράδοξόν τι, ἀλλὰ καθότι εἴσθε κοινωνοὶ τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, χαίρετε, ἵνα καὶ ὅταν ἡ δόξα αὐτοῦ φανερωθῇ, χαρῇτε ἄγαλλιώμενοι. Ἐὰν ὀνειδίζεσθε διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, εἴσθε μακάριοι, διότι τὸ Πνεῦμα τῆς δόξης καὶ τὸ τοῦ Θεοῦ ἀναπαύεται ἐφ' ὑμᾶς, κατὰ μὲν αὐτοὺς βλασφημεῖται, κατὰ δὲ ὑμᾶς δοξάζεται. Διότι μηδεὶς

" ὑμῶν ἅς μὴ πάσχη ὡς φονεὺς ἢ κλέπτης,
 ἢ περιεργαζόμενος τὰ ἀλλότρια, ἀλλ' εἰς
 πάσχη ὡς χριστιανὸς, ἅς μὴ αἰσχύνηται,
 ἀλλ' ἅς δοξάζῃ τὸν Θεὸν κατὰ τοῦτο."
A.ΠΕΤΡ. δ: 12-16.

Ὁ Ἰησοῦς ἦτο ὑπήκοος εἰς τὰς διατεταγμένας ἐξουσίας καὶ ὅμως κατεδιώκετο μέχρι θανάτου, οὐ-
 χὶ διότι ἠπειθήσεν εἰς τοὺς νόμους, ἀλλὰ διότι
 διήγγειλλε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐξέθετε τὰς πλάνας
 τῶν θρησκευτικῶν ἀρχόντων τῶν ἡμερῶν Του. Ὁφεί-
 λομεν ν' ἀκολουθῶμεν εἰς τὰ βήματὰ Του, καὶ ὅταν
 πράττωμεν οὕτως, δὲν πρέπει νὰ ἐκπλαῶμεν, ἐὰν ὡς
 ὁ Ἰησοῦς, ἐπίσης καταδιωκώμεθα, καθὼς τὸ προανα-
 φερθὲν ὑπὸ τοῦ Πέτρου ἐδάφιον συμβουλεύει.

Εἶναι προνόμιον ἐκάστου ἀκολουθῆσαι τοῦ Κυρίου
 νὰ πάθῃ καὶ νὰ ἀποθάνῃ μετ' Αὐτοῦ. Ἀλλ' ἡ αἰτία
 τῶν παθημάτων μας, ἅς εἶναι ἡ πιστότης μας εἰς
 τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, καὶ
 οὐχὶ εἰς κακοποιίαν ἐκ μέρους μας. "Εὰν ὀνειδί-
 ζεσθε διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εἰσθε μακάριοι,"
 ἔγραφεν ὁ Πέτρος. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει αἰτία διὰ χα-
 ρὰν, ὅταν ὀνειδιζώμεθα κακοποιοῦντες. Οὔτε πρέπει
 ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ νὰ κάμνωμεν ῥιζοσπαστι-
 καὰ πράγματα, ἀπλῶς διὰ νὰ προξενήσωμεν διωγμὸν
 καθ' ἡμῶν. "Ετι δὲ, ἐὰν ἐπιτύχωμεν τὴν καταδίωξιν
 μας ὑπὸ τοιαύτας προκλητικὰς περιστάσεις, ἐν
 τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν πάσχωμεν "χάριν τῆς δικαι-

οσύνης" ἀλλὰ διὰ τὴν ἰδίαν μας ἀνοησίαν.ΜΑΤΘ.ε: 10, Α.ΠΕΤΡ.γ:14.

Ὁ Πέτρος ἐξηγεῖ, ὅτι οἱ πάσχοντες ὡς χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ αἰσχύωνται. Τὸ νὰ εἶναι τις χριστιανὸς ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Πέτρου, δὲν ἦτο ἀξιέπαινον ἐνώπιον τοῦ κόσμου.⁷ Ἦτο κατὰ μᾶλλον καὶ ἦττον τίτλος περιφρονήσεως. Αἱ στάσεις τοῦ κόσμου ὑπέστησαν ἔκτοτε μεγάλας μεταβολὰς. Ἦδη τὸ ὄνομα "Χριστιανὸς" τιμᾶται ὑπὸ τοῦ κόσμου. Καὶ ἐν τούτοις τυγχάνει ἔτι ἀληθεῖς, ὅτι οἱ κάμνοντες τὸ φῶς αὐτῶν νὰ λάμπῃ κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰησοῦ, εἰς τὸ σκότος τοῦ κόσμου, συνήθως δὲν ἐκτιμῶνται, οὐδὲ εἶναι δημοφιλεῖς.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ὠρισμένας ἑτέρας χώρας τοῦ κόσμου σήμερον, ὑπάρχει μέγας σεβασμὸς ἀνεξιθρησκείας, ὥστε αἱ δριμεῖς καταδιώξεις τοῦ παρελθόντος σπανίως λαμβάνουσι χώραν. Αἱ κυβερνήσεις προστατεύουσι τὴν μειονότητα ἐν τινι βαθμῷ καὶ διὰ τοῦτο δέον νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες. Ἀλλὰ πάντοτε πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα ὅτι ἐντελλόμεθα νὰ εἴμεθα τὸ φῶς τοῦ κόσμου καὶ οἵαιδὴποτε δοκιμασίαι καὶ πεῖραι καὶ ἂν ἔρχονται ἐφ' ἡμῶν, καθ' ὃν χρόνον πιστῶς ἐκπληροῦμεν τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, δέον νὰ γείνωσιν ἀποδεκταὶ μετὰ χαρᾶς. Πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τὴν κατὰ τῆς ἀληθείας ἀντίδρασιν τοῦ κόσμου ὡς ἀπόδειξιν τῆς εὐνοίας τοῦ Θεοῦ.

— 0 0 0 —

Ἡ ἀξία τοῦ μειδιάμα- τος.

ΕΝΑ μειδιάμα δὲν κοστίζει οὐδὲν, ἀλλὰ δίδει πολὺ εἰς τοὺς λαμβάνοντας. Πλουτίζει ἐκείνους ποῦ λαμβάνουν αὐτὸ, χωρὶς νὰ κάμνη πτωχοὺς ἐκείνους ποῦ τὸ δίδουν. Ἐνα μειδιάμα πέρνει μόλις ὀλίγα δευτερόλεπτα τῆς ὥρας, ἀλλὰ διαρκεῖ πολλάκις αἰωνίως.

Οὐδεὶς εἶναι τόσον πλούσιος, ὥστε νὰ μὴ ἔχη ἀνάγκην αὐτοῦ, καὶ οὐδεὶς εἶναι τόσον πτωχὸς ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ πλουτίσῃ τινὰ δι' αὐτοῦ.

Τὸ μειδιάμα δημιουργεῖ εὐτυχίαν εἰς τὸν οἶκον, υἱοθετεῖ καλὴν προσδοκίαν εἰς τὰς ἐργασίας, καὶ εἶναι συνυπογραφή εἰς φιλίαν.

Φέρει ἀνάπαυσιν εἰς τοὺς ἀποκαμωμένους, χαρὰν εἰς τοὺς ἀπηλπισμένους, θαλπωρὴν εἰς τοὺς τεθλιμένους, καὶ γαλήνην εἰς τοὺς τεταραγμένους. Δὲν ἀγοράζεται, δὲν δανεῖζεται, δὲν κλέπτεται, διότι εἶναι ἄνευ ἀξίας εἰς οἷονδήποτε, ἐκτὸς τοῦ ἔχον-

τος αὐτὸ, ἕως ὅτου δωθῇ εἰς ἄλλον.

Μερικοὶ εἶναι πολὺ κουρασμένοι νὰ δώσουν ἓνα μειδίαμα. Δῶσε εἰς αὐτοὺς τὸ ἰδικὸν σου μειδίαμα, διότι οὐδεὶς ἔχει ἀνάγκην μειδιάματος, ὅσον ἐκεῖνος ὅστις στερεῖται τούτου, καὶ δὲν δύναται νὰ δώσῃ αὐτὸ εἰς ἄλλον.

Ἐξ ὅλων τῶν ζώων, μόνον ὁ ἄνθρωπος ἐπροικίσθη διὰ μειδιάματος.

" Μειδία, καὶ ὁ κόσμος θὰ μειδιᾷ
μαζύ σου.

Κλαῖε, καὶ οὐδεὶς θὰ θρηνήσῃ
μαζύ σου."

Μειδίαμα εἰς τεθλιμένον εἶναι ὡς κηρήθρα μέλιτος εἰς πεινασμένον, καὶ ὡς ὕδωρ ψυχρὸν εἰς ψυχὴν διψῶσαν.

Ὅπως αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου σκορποῦν τὰ νέφη καὶ τὰ σκότει τῆς νυκτὸς, οὕτω καὶ τὸ μειδίαμα εἰς πονεμένην καρδίαν.

Κοστίζει οὐδὲν καὶ ὅμως εἶναι φάρμακον θεραπευτικὸν εἰς πάσχοντας καὶ πονεμένους.

Χριστιανική ἄσους σε- ρί 'ἐδνεμοῦ.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ὑψώνει ἔθνος, ἥ δὲ
ἁμαρτία εἶναι ὄνειδος λαῶν."

ΠΑΡΟΙΜ. ιδ:34.

---οοο---

ΑΜΩΣ β:4-7.

ΙΣ ΤΟ ΕΘΝΟΣ'Ισραήλ ἐχορηγήθη ὁ Νόμος
τοῦ Θεοῦ ὡς κανὼν δικαιοσύνης, διὰ
τοῦ ὁποίου ὁ λαὸς ἔδει νὰ κυβερνηθῇ. Ὅταν
ὁ λαὸς, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῶν ἀρχόντων των, ἦσαν
πιστοὶ εἰς τὸν Νόμον τοῦτον, τὸ ἔθνος ἠύλογεῖτο,
ἐπειδὴ οὕτως ὑψοῦτο ἐν ὀφθαλμοῖς Κυρίου, ὡς τὸ
χρυσοῦν μας ἐδάφιον δεικνύει. Καθ' ὅλους τοὺς αἰ-
ῶνας τὰ ἔθνη τῆς γῆς ὡς σύνολον δὲν ἔχουσιν ἐκ-
τιμήσει τοὺς ὑψηλοὺς κανόνας τῆς δικαιοσύνης τοῦ
Θεοῦ, οὔτε ἔκαμον ἰδιαιτέραν τινὰ προσπάθειαν νὰ
προσκολληθῶσιν εἰς αὐτοὺς.

"Ἐτι τὸ ἔθνος'Ισραήλ, ὡς ἔθνος τοῦ Θεοῦ, προσέ-
κλινε νὰ λησμονῇ τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ. Τὸ μάθημά

μας τὸ ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμῶς ληφθὲν ἀποκαλύπτει, ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τούτου τοῦ προφήτου ἡ δικαιοσύνη τοῦ Ἰούδα κατὰ πολὺ εἶχεν ἐκλείψῃ. Ὁ Θεὸς ἐτιμώρησε τὸν λαὸν Του διὰ τὰς ἁμαρτίας των. Ὅ,τι ἦτο κατὰ τινὰς ἀπόψεις ἡ τελικὴ αὐτῶν τιμωρία, ἐπῆλθεν εἰς τὸ ἔθνος τὸ 606 Π.Χ. ὅταν ὁ τελευταῖος βασιλεὺς αὐτῶν Σεδεκίας ἀνετράπη καὶ ὁ λαὸς ἐλήφθη αἰχμάλωτος εἰς τὴν Βαβυλῶνα. Ἐκτοτε τὸ ἔθνος ἐξηκολούθησε νὰ εἶναι ὑποτελεῖς εἰς τοὺς ἐθνικοὺς. Οὕτως ὁ λαὸς ὡς ἔθνος ἐπεπλήχθη διὰ τὰς ἁμαρτίας των.

ΠΡΑΞΕΙΣ ιζ: 24-26.

Ἡ εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον ὁμιλία τοῦ Παύλου ἀπηυθύνθη πρὸς τὸν λαὸν τῶν Ἀθηνῶν -οἵτινες ἦσαν Ἕλληνες, ἐπομένως Ἐθνικοὶ. Οὗτοι δὲν ἦσαν καθ' ὁμολογίαν λαὸς τοῦ Θεοῦ. Οὐδέποτε εἰσῆλθον εἰς διαθήκην μὲ τὸν Θεόν, ὡς ἐκ τούτου οὐδέποτε συσεφώνησαν νὰ τηρήσωσι τὸν Νόμον Του. Ἦσαν εἰδωλολάτραι, καὶ ὑπερηφανεύοντο εἰς τὸν μεγαλοπρεπεῖαν αὐτῶν τῶν ἄνω τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸν Παρθενῶνα.

Ὁ Παῦλος δραττόμενος τῆς εὐκαιρίας εἶπεν εἰς τοὺς Ἕλληνας φιλοσόφους, ὅτι ἦτο ὁ ἀληθὴς Θεὸς ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἐπιγεγραμμένος "ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΘΕΟΣ" ὅστις ἔκαμε τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ καὶ οὐχὶ τις ἐκ τῶν ἐκ ξύλου ἢ λίθου θεῶν. Οὗτος ὁ ἀ-

ληθῆς Θεός, ἐξήγησε, δὲν κατοικεῖ ἐν χειροποιή-
τοις ναοῖς, ἀσχέτως πόσον ὠραῖοι ἢ μεγαλοπρεπεῖς
δυνατὸν νὰ εἶναι. Ὁ Βασιλεὺς Σολομὼν ἀνεγνώρισε
τοῦτο καὶ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἐνδόξου ναοῦ
ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἐν τῇ προσευχῇ τῆς ἀφιερώσεως ἀ-
νεγνώρισεν, ὅτι ἀκόμη οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν "δὲν
ἦσαν ἱκανοὶ νὰ χωρέσωσιν Αὐτὸν" πόσον ὀλιγώτερον
ὁ οἶκος ὃν ᾠκοδόμησε. Α.ΒΑΣ.η:27.

Ὁ Παῦλος κατενόει ὅτι οὐδεμία προσπάθεια κα-
τεβλήθη νὰ φωτισθῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐγνώριζεν ὄν-
τως ὅτι, καίτοι γενικῇ τις κλήσις διὰ μετάνοιαν
ἐξῆλθεν εἰς τὸν κόσμον ἄρξαμένης μὲ τὴν Πεντηκο-
στὴν, ὁ σκοπὸς ταύτης τῆς κλήσεως κατὰ τὸν Εὐαγ-
γελικὸν Αἰῶνα ἦτο νὰ ζητηθῇ καὶ προετοιμασθῇ λα-
ὸς νὰ εἶναι σύντροφοι μὲ τὸν Ἰησοῦν διὰ τὴν μέλ-
λουσαν ἐπιστροφὴν τοῦ κόσμου μέσω τῶν πρακτόρων
τῆς Μεσσιανικῆς Του Βασιλείας. Γνωρίζων τοῦτο, ὁ
Παῦλος ὑπέμνησεν ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἔλλειψιν τῆς
γνώσεως τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ ὡς αὕτη ἦτο παρὰ τοῖς
Ἑλλήσιν, ὅτι "τοὺς καιροὺς τῆς ἀγνοίας παρέβλε-
ψεν ὁ Θεός." ΠΡΑΞ. ιζ:30.

Ὁ Θεός δὲν παρέβλεψε τὴν ἄγνοιαν καὶ τὰς ἀ-
μαρτίας τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἦσαν λαὸς Του. Συνεφώνη-
σαν νὰ τηρήσωσι τὸν Νόμον Του, ὡς ἐκ τούτου ἐ-
κράτησεν αὐτοὺς ὑπευθύνους καὶ ἐτιμώρησεν αὐτοὺς

ἐν ἁρμονίᾳ μὲ ὅ,τι ἀπῆτει ἡ δικαιοσύνη Του. Ἄλ-
λὰ μὲ τοὺς Ἑθνικοὺς τὸ πρᾶγμα ἦτο διάφορον καὶ
ἔτι εἶναι. Οὐδὲν ἐκ τῶν ἐκ τῶν Ἑθνικῶν ἔθνων ἔ-
γεινε ποτὲ ἔθνος Θεοῦ. Οὐδέποτε παρέσχεν εἰς αὐ-
τὰ τὸν Νόμον Του.

Τὰ ἅτομα εἰς πάντα τὰ ἔθνη εἶναι ὑπεύθυνα εἰς
τὸν Θεὸν διὰ τὴν διαγωγὴν των, ἀναλόγως τῆς περὶ
Θεοῦ γνώσεώς των καὶ τοῦ δικαίου Του Νόμου. Οἱ
προσπαθήσαντες νὰ τὸν ὑπηρετήσωσι μὲ τὸ κάλλισ-
τον τῆς γνώσεώς των πρεπόντως θὰ ἀνταμειφθῶσι.
Οἱ ἐνεργήσαντες ἐκουσίως εἰς τὴν ἀντίστασιν των,
εἰς ὅ,τι ἐγνώριζον ὅτι εἶναι δίκαιον, θὰ τιμωρη-
θῶσιν ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὸ μέτρον τῆς ἐνοχῆς των." Ἐ-
πειδὴ ὅ,τι σπείρη ὁ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θέλει θε-
ρίσει." ΓΑΛ.ς:7. Ἐνῷ δὲ αὕτη ἡ ἔκθεσις ἐφαρμόζε-
ται ἰδίως εἰς Χριστιανοὺς, ὡς ἀρχὴ εἶναι ἐφαρμό-
σημος εἰς πάντας.

Ὁ Παῦλος ἐξήγησεν ἐπὶ πλέον, ὅτι ὁ Θεὸς "πα-
ραβλέπει" εἰς τὴν ἄγνοιαν τοῦ λαοῦ κατὰ τὸν πα-
ρόντα καιρὸν, ἐπειδὴ "προσδιώρισεν ἡμέραν ἐν ἣ
μέλλει νὰ κρίνῃ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ διὰ
ἄνδρὸς τὸν ὁποῖον διώρισε.." ΠΡΑΞ. ιζ:30,31. Οὕ-
τως σαφῶς συνεπάγεται, ὅτι ἡ τοῦ κόσμου ἡμέρα
τῆς κρίσεως θέλει εἶσθαι ἡμέρα διαφωτίσεως. Ὁ Ἡ-
σαίας ἐπιβεβαιοῖ εὐκρινῶς τοῦτο, ὅταν λέγῃ, "Διό-

τι ὅταν αἱ κρίσεις σου ἦναι ἐν τῇ γῇ, οἱ κάτοικοι τοῦ κόσμου θέλουσι μάθει δικαιοσύνην." ΗΣ. κς: 9. Ὁ Μιχαίας ἐπίσης καταδεικνύει, ὅτι ὁ λαὸς θὰ διδαχθῇ τὰς ὁδοὺς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ περιπατήσῃ ἐν τοῖς τρίβοις αὐτοῦ ταυτοχρόνως. ΜΙΧ. δ: 2.

Ὡς Χριστιανοὶ ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα πολὺ εὐχαριστημένοι διὰ τὰς πολλαπλὰς ὑποσχέσεις τῆς Γραφῆς ἥτις δεικνύει ὅτι τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἐπεκτείνεται εἰς πάντα τὰ ἔθνη. Ἀγαπᾷ ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἔδωκε τὸν Υἱὸν Του νὰ ἐξαγοράσῃ πάντας ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ θανάτου. Οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ προσπαθῶσι νὰ ἐπιτύχωσι καὶ διατηρῶσιν εὐκρινῶς τὴν ἄποψιν τοῦ Θεοῦ περὶ τῶν ἐθνῶν καὶ νὰ ἀγάλλωνται εἰς τὸ σχέδιον τῆς ἀγάπης Του χάριν πάσης τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὅταν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ὁποίαν προσευχόμεθα νὰ ἔλθῃ, ἐγκαθιδρυθῇ ἐν δυνάμει ἐπὶ τῆς γῆς, τότε ὁ Θεὸς τῆς Γραφῆς θὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ τότε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, μὲ ἄσματα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως θὰ ἀποδώσουν τὸν αἶνον καὶ τὴν τιμὴν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, διότι πάντες θὰ πληρωθῶσι μὲ τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας καθὼς τὰ ὕδατα καλύπτουσι τὴν θάλασσαν. ΗΣΑΙΑΣ ια: 9.

— 0 0 0 —

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Πεντημεσική "Ορασις .

" Διότι ἡ προσωρινή ἐ-
λαφρά θλίψις ἡμῶν, ἐργά-
ζεται εἰς ἡμᾶς καθ' ὑπερβολὴν
εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης,
ἐπειδὴ ἡμεῖς δὲν ἐνατενίζομεν εἰς τὰ βλε-
πόμενα ἀλλὰ εἰς τὰ μὴ βλεπόμενα, διότι τὰ βλε-
πόμενα εἶναι πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰ-
ώνια." Β.ΚΟΡΙΝΘ. δ:17,18.

---ooo---

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ μᾶς ἐπενθυμίζει ὅτι
ὅλαι αἱ πεῖραι ἡμῶν πρέπει νὰ λογί-
ζονται "προσωρινὰ ἐλαφρὰ θλίψεις"
καὶ ὅτι θέλουσι κατεργασθῇ εἰς ἡμᾶς "αἰώ-
νιον βάρος δόξης." Τοῦτο γίνεται, μᾶς λέ-
γει, ἐνῶ "ἐνατενίζομεν οὐχὶ εἰς τὰ βλεπόμε-
να ἀλλὰ εἰς τὰ μὴ βλεπόμενα." Ἐπειτα μᾶς λέγει
ὅτι "τὰ βλεπόμενα εἶναι πρόσκαιρα, καὶ τὰ μὴ
βλεπόμενα εἶναι αἰώνια."

Πῶς δυνατὰ τις νὰ βλέπῃ "τὰ μὴ βλεπόμενα;"
Οἱ φυσικοὶ ἡμῶν ὀφθαλμοὶ εἶναι περιορισμένοι
εἰς τὴν ἔκτασιν τῆς ὁράσεως ἡμῶν, καὶ ἡ ὁρασις
ἡμῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς καταστάσεις καὶ συνθήκας
τοῦ περιβάλλοντος. Ἐὰν παρατηρήσωμεν ἕξω τοῦ πα-
ραθύρου εἰς μίαν πόλιν, δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἴδω-
μεν τὸν ὀρίζοντα ἐνεκὸν τῶν πολλῶν οἰκοδομῶν.
Εἰς τὴν ἐξοχὴν ἡ ὁρασις ἡμῶν εἶναι μακροτέρα δι-
ότι ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι καθαροτέρα, καὶ δὲν υπάρ-
χει οὐδὲν νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ὁρασιν ἡμῶν.

Όταν παρατηρῶμεν τὸν οὐρανὸν τὴν νύκτα, βλέπομεν χιλιάδας ἀστέρων, τινῶν ἀπεχόντων χιλιάδας ἔτη φωτὸς μακρὰν ἡμῶν. Διὰ τῆς χρησιμοποιοῦσας τοῦ τηλεσκοπίου, πολὺ περισσότεροι ἀστέρες ἔρχονται εἰς τὴν ὄρασιν ἡμῶν. Ὡς ὁ Δαβὶδ ἔγραψεν, "Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ στερέωμα ἀναγγέλλει τὸ ἔργον τῶν χειρῶν αὐτοῦ." ΨΑΛΜ. ιθ:1. Ὁ Δαβὶδ ἔβλεπε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ νὰ φανεροῦται εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἀκόμη διὰ τοῦ φυσικοῦ ὀφθαλμοῦ. Πόσον ἡμεῖς περισσότερον πρέπει νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν μεγαλειότητα τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἀντιληφθῶμεν τὸ μεγαλεῖον τοῦ σύμπαντος, βοηθούμενοι διὰ τῶν μεγάλων τηλεσκοπείων τῶν ἡμερῶν μας!

Οὕτως ἐπίσης ὑπάρχουσι πνευματικὰ πράγματα τὰ ὅποια διακρίνονται διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς πίστews, πράγματα τὰ ὅποια δὲν διακρίνονται διὰ τοῦ φυσικοῦ ὀφθαλμοῦ. Διὰ νὰ ἴδωμεν τὰ μὴ βλεπόμενα, χρειαζόμεθα πνευματικὰ βοηθήματα. Ὁ ἀπόστολος ἔγραψεν,

" Ἐκεῖνα τὰ ὅποια ὀφθαλμοὺς δὲν εἶδε, καὶ ὤτιον δὲν ἤκουσε, καὶ εἰς καρδίαν ἀνθρώπου δὲν ἀνέβησαν, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἡτοίμασε διὰ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν. Εἰς ἡμᾶς δὲ ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψεν αὐτὰ διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ, ἐπειδὴ τὸ Πνεῦμα ἐρευνᾷ τὰ πάντα, καὶ τὰ βάρη τοῦ Θεοῦ." A.KOPINΘ. β: 9,10.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον λοιπὸν εἶναι μία μεγάλη βοήθεια, ἥτις θὰ ἱκανώσῃ ἡμᾶς νὰ διακρίνωμεν τὰ τοῦ Θεοῦ, τὰ ὅποια δὲν διακρίνονται διὰ τοῦ φυσικοῦ ὀφθαλμοῦ. Πρὸ τοῦ θανάτου Του ὁ Ἰησοῦς ὑπεσχέθη εἰς τοὺς μαθητὰς Του ὅτι θὰ πέψῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ ὅτι θέλει φανερώσει εἰς αὐτοὺς πράγματα τὰ ὅποια εἰς ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀντιληφθῶσι. Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, "Ἔτι πολλὰ ἔχω νὰ εἴπω πρὸς ἑσᾶς, δὲν δύνασθε

"ὅμως τώρα νὰ βαστάζετε αὐτὰ." Ὃταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, θέλει σᾶς ὀδηγήσει εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν ... καὶ θέλ-
λει σᾶς ἀναγγεῖλει τὰ μέλλοντα." Ἰω. ις:12,13.

Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη ἐξεπληρώθη κατὰ τὴν Πεντη-
κοστὴν. Εἰς ΠΡΑΞ. β:1-4 ἀναγινώσκομεν,

" Ἦσαν πάντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ.
Καὶ ἐξαίφνης ἔγεινεν ἦχος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
ὥς ἀνέμου βιαίως φερομένου, καὶ ἐγέμισεν
ὅλον τὸν οἶκον ὅπου ἦσαν καθήμενοι. Καὶ
ἐφάνησαν εἰς αὐτοὺς διαμεριζόμεναι γλῶσ-
σαι ὥς πυρὸς καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ ἓνα ἕκαστον
αὐτῶν. Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος
Ἁγίου."

Σταθεῖς δὲ ὁ Πέτρος τότε ἐξήγησεν εἰς αὐτοὺς
-εἰς τὰ πλήθη- ὅτι τοῦτο ἦτο ἡ ἐκπλήρωσις τῆς
προφητείας τοῦ Ἰωήλ. Ἐπίσης ἐξήγησεν εἰς αὐτοὺς
ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἤδη ὑψώθη διὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ Θεοῦ,
καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Πατρὸς τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Ἁ-
γίου Πνεύματος καὶ "ἐξέχεε τοῦτο τὸ ὅποιον τώρα
σεῖς βλέπετε καὶ ἀκούετε." ΠΡΑΞ. β:33.

Τοῦτο ἦτο τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τῆς ἐπαγγελίας, ὁ
Παράκλητος. Ἦτο διὰ μέσου τῆς θείας ταύτης δυ-
νάμεως, ἣτις ἐνεργεῖ κεχωρισμένως ἀπὸ τὰς ἀνθρω-
πίνους αἰσθήσεις καὶ ἰκανότητας, ἣτις ἰκάνωσε
τοὺς ἀκολουθοῦς τοῦ Ἰησοῦ νὰ διακρίνωσιν καὶ ἐκ-
τιμῶσιν τὰ πνευματικὰ. Ὁ Παῦλος μᾶς ἐξηγεῖ ὅτι
ἄνευ τῆς βοηθείας ταύτης, "ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος
δὲν δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, διότι εἶ-
ναι μωρία εἰς αὐτὸν, καὶ δὲν δύναται νὰ γνωρίσῃ
αὐτὰ, διότι πνευματικῶς ἀνακρίνονται." Α. ΚΟΡ. β:
14. Ταῦτα διακρίνονται μόνον πνευματικῶς, καὶ
οὐχὶ διὰ τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου.

ΤΟ ΦΩΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΟΝ

Καθὼς τὸ φῶς εἶναι ἀναγκαῖον διὰ τὸν φυσικὸν ὀφθαλμὸν, εἶναι ἐπίσης ἀναγκαῖον διὰ τὴν πνευματικὴν ὄρασιν, -οὐχὶ φυσικὸν φῶς, ἀλλὰ συμβολικὸν τοιοῦτον- τὸ φῶς τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Ομιλοῦμεν ὅτι "ἐφωτίσθημεν" διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἡ ἔκφρασις αὕτη εἶναι ὀρθή, καθ' ὅτι θὰ δυνηθῶμεν νὰ "ἰδῶμεν" τὰ πνευματικὰ, ἐκεῖνα τὰ ὅποια εἶναι αἰώνια. Ὡς ὁ Παῦλος λέγει, "τὶς τῶν ἀνθρώπων γινώσκει τὰ τοῦ ἀνθρώπου, εἰμὴ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἐν αὐτῷ; Οὕτω καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς γινώσκει, εἰμὴ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ." Α.ΚΟΡ. β:11.

Καὶ ποῖα εἶναι μερικὰ ἐκ τῶν μὴ βλεπομένων, καὶ τὰ ὅποια διακρίνομεν διὰ τῆς βοηθείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Ἐν ἐξ αὐτῶν ὁ Ἀπόστολος τὸ ὀνομάζει "μυστήριον" τὸ ὅποιον ἦτο "ἀποκεκρυμμένον," διότι λέγει,

" Λαλοῦμεν σοφίαν τοῦ Θεοῦ μυστηριώδη, τὴν ἀποκεκρυμμένην, τὴν ὁποίαν προώρισεν ὁ Θεὸς πρὸ αἰώνων πρὸς δόξαν ἡμῶν." Α ΚΟΡ. β:7.

Εἰς ΚΟΛ. α:26,27, ἀναγινώσκομεν περὶ τῆς ἀποκεκρυμμένης ταύτης σοφίας τοῦ Θεοῦ,

" Τὸ μυστήριον τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν, τῶρα δὲ ἐφανερώθη εἰς τοὺς ἁγίους αὐτοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ φανερώσῃ τὶς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τοῦ μυστηρίου τούτου εἰς τὰ ἔθνη, ὅστις εἶναι ὁ Χριστὸς εἰς ἑσᾶς, ἡ ἐλπίς τῆς δόξης."

Τὸ κεκρυμμένον τοῦτο μυστήριον δὲν κατενοήθη οὐδὲ ὑπὸ τῶν προφητῶν τοῦ παρελθόντος, ἅν καὶ ἔγραψαν περὶ τούτου. Περὶ τούτου ὁ Πέτρος λέγει,

" Περὶ τῆς ὁποίας σωτηρίας ἐξεζήτησαν καὶ ἐ-

" ξιρεύνησαν οἱ προφῆται οἱ προφητεύσαντες
 περὶ τῆς χάριτος ἣτις ἔμελλε νὰ ἔλθῃ εἰς
 ἐσᾶς... εἰς τοὺς ὁποίους ἀπεκαλύφθη ὅτι
 οὐχὶ δι' ἑαυτοῦς, ἀλλὰ δι' ἡμᾶς ὑπηρετοῦν αὐ-
 τὰ, τὰ ὅποια τώρα ἀνηγγέλθησαν πρὸς ἐσᾶς."
A.ΠΕΤΡ. α:10-12.

Οὐχὶ μόνον οἱ προφῆται ἀπέτυχον νὰ ἀντιληφθῶ-
 σι τὴν μεγάλην ἀλήθειαν "ὁ Χριστὸς ἐν ἡμῖν ἡ ἐλ-
 πὶς τῆς δόξης" ἀλλὰ ἀκόμη καὶ οἱ ἄγγελοι ἀπέτυ-
 χον νὰ τὸ διακρίνωσι, παρ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν αὐ-
 τῶν νὰ γνωρίσωσι περὶ ἐκείνων τὰ ὅποια οἱ προφῆ-
 ται ἔγραψαν. Πόσον πράγματι εἶναι εὐλογημένοι ἐ-
 κκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ηὐδόκησε νὰ φανε-
 ρώσῃ τὰς ἀνεκτιμήτους ταύτας ἀληθείας Αὐτοῦ.

Ζ Ω Σ Α Ε Λ Π Ι Σ

Ὡς προαναφέραμεν, αὕτη καὶ ἄλλαι πολύτιμοι
 ἀλήθειαι περὶ τῆς ἐλπίδος ἡμῶν ἐν Χριστῷ, ἤρχι-
 σαν νὰ φανεροῦνται ἀπὸ τὴν πεντηκοστὴν. Ὁ Πέτρος
 ἔγραψεν,

" Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν
 Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ
 ἔλεος, ἀναγέννησεν ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν
 διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ
 νεκρῶν, εἰς κληρονομίαν ἀφθαρτον καὶ ἀμίαν-
 τον καὶ ἀμόραντον, πεφυλαγμένην ἐν τοῖς οὐ-
 ρανοῖς δι' ἡμᾶς, οἵτινες φυλαττόμεθα διὰ τῆς
 πίστεως εἰς σωτηρίαν ἐτοιμὴν νὰ ἀποκαλυφθῇ
 ἐν τῷ ἐσχάτῳ καιρῷ." A.ΠΕΤΡ. α: 3-5.

Ὅταν κατενοήσαμεν τὸ μυστήριον τοῦτο "ὁ Χρι-
 στὸς εἰς ἐσᾶς ἡ ἐλπίς τῆς δόξης" ἀρχίσσαμεν νὰ
 ἀντιλαμβανώμεθα ὅτι ὁ μέγας προφήτης, ἱερεὺς καὶ
 βασιλεὺς, ὅστις θὰ βασιλεύσῃ ὡς τὸ "σπέρμα τοῦ
 Ἀβραάμ" ἀποτελεῖται οὐχὶ μόνον ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν

τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν ὡς μέλη τοῦ σώματος Αὐτοῦ. Μαζὶ, ἀποτελοῦσι τὸν "Μεσσίαν" ὅστις θὰ φέρῃ ἐλευθερίαν καὶ εὐλογί-
ας εἰς ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα "πάσας τὰς φυ-
λὰς τῆς γῆς." Τοῦτο εἶναι ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁ-
ποῖα δὲν διακρίνονται καὶ δὲν ἐκτιμῶνται ὑπὸ τῆς
φυσικῆς διανοίας, τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου.

ΩΡΙΣΜΕΝΗ ΕΛΠΙΣ

Ὡς χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀντικειμενι-
κοὺς σκοποὺς, καὶ ὠρισμένην ἐλπίδα ἐν τῇ ζωῇ
ἡμῶν, καὶ νὰ ἀγωνιζώμεθα διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον.
Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς συμβουλεύει νὰ "φρονῶ-
μεν τὰ ἄνω καὶ οὐχὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς." Τὰ ἄνω δὲν
διακρίνονται διὰ τοῦ φυσικοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀλλὰ διὰ
τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς πίστεως διακρίνομεν πῶς "ὅταν
ὁ Χριστὸς ἡ ζωὴ ἡμῶν φανερωθῇ, τότε καὶ σεῖς μετ'
αὐτοῦ θέλετε φανερωθῇ ἐν δόξῃ." ΚΟΛ. γ:2-4. Ὁ Ἀ-
πόστολος Πέτρος μᾶς φανερώνει τὴν ἀναγκαιότητα
τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀποκτῶμεν τὴν γνῶσιν
ταύτην διὰ τῆς μελέτης τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ
τῆς βοηθείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Πέτρος λέγει,

" Χάρις καὶ εἰρήνη πληθυνθείη εἰς ἐσᾶς διὰ
τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ Ἰησοῦ
τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Καθὼς ἡ θεία δύναμις αὐ-
τοῦ ἐχάρισεν εἰς ἡμᾶς τὰ πρὸς ζωὴν καὶ εὐ-
σέβειαν, διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ καλέσαντος
ἡμᾶς διὰ τῆς δόξης αὐτοῦ καὶ ἀρετῆς." B.Π.
α:2,3.

Ἐπίσης ὁ Πέτρος ἐξηγεῖ μὲ περισσοτέραν λεπ-
τομέρειαν, τί ἀκριβῶς μᾶς ἐδόθη διὰ τῆς θείας
δυνάμεως, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ παραθέτομεν,

" Διὰ τὴν ὁποῖαν ἐδωρήθησαν εἰς ἡμᾶς αἱ μέ-
γιστα καὶ τίμιαι ἐπαγγελίαι ἵνα διὰ τού-

" των γείνητε κοινωνοὶ θείας φύσεως, ἀποφυ-
γόντες τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχουσαν διὰ τῆς
ἐπιθυμίας διαφθορὰν," ἐδ. 4,

καὶ ἀκολουθῶς μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ἔχομεν καὶ
ἡμεῖς καθήκοντα νὰ ἐκτελέσωμεν ὡς ἀποτέλεσμα
τῆς γνώσεως ταύτης ἥτις ἐδόθη εἰς ἡμᾶς, διὰ μέ-
σου τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ, λέγων,

" Καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο, καταβαλόντες πᾶσαν
σπουδὴν, προσθέσατε εἰς τὴν πίστιν σας τὴν
ἀρετὴν, εἰς δὲ τὴν ἀρετὴν τὴν γνῶσιν, εἰς
δὲ τὴν γνῶσιν τὴν ἐγκράτειαν, εἰς δὲ τὴν
ἐγκράτειαν τὴν ὑπομονὴν, εἰς δὲ τὴν ὑπομο-
νὴν τὴν εὐσέβειαν, εἰς δὲ τὴν εὐσέβειαν τὴν
φιλαδελφίαν, εἰς δὲ τὴν φιλαδελφίαν τὴν ἀ-
γάπην," ἐδ. 5-7,

καὶ ἀκολουθῶς μᾶς φανερώνει τὴν ἀναγκαιότητα
τῆς προθέσεως τῶν καρπῶν τούτων τοῦ πνεύματος
εἰς τὴν πίστιν ἡμῶν. Καὶ πάλιν παραθέτομεν,

" Ἐὰν ταῦτα ὑπάρχωσιν εἰς ἑσᾶς καὶ περισ-
σεύσωσι, σᾶς καθιστῶσιν οὐχὶ ἀργοὺς οὐδὲ ἀ-
κάρπους εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐπειδὴ εἰς ὅντινα δὲν ὑπάρ-
χουσι ταῦτα, τυφλὸς εἶναι καὶ μυωπάζει, καὶ
ἐλησμόνησε τὸν καθαρισμὸν τῶν παλαιῶν αὐτοῦ
ἁμαρτιῶν. Διὰ τοῦτο ἀδελφοί ἐπιμελήθητε ἵνα
περισσότερον νὰ κάμητε βεβαίαν τὴν κλήσιν
καὶ τὴν ἐκλογὴν σας, διότι ταῦτα κάμνοντες
δὲν θέλετε πταίσει ποτὲ. Διότι οὕτω θέλει
σᾶς δοθῇ πλουσίως ἡ εἴσοδος εἰς τὴν αἰώνι-
ον βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος
Ἰησοῦ Χριστοῦ." ἐδ. 8-11.

Ο ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΗΜΩΝ ΟΙΚΟΣ

Ἄλλοτε ἀκόμη μὴ βλεπόμενον καὶ αἰώνιον καὶ

πρὸς τὸ ὁποῖον ἀποβλέπομεν, εἶναι ὁ οὐράνιος
ἡμῶν οἶκος. Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν,

" Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς μου εἶναι πολλὰ
οἰκήματα, εἰ δὲ μὴ ἤθελον σᾶς εἰπεῖ, ὑπά-
γω νὰ σᾶς ετοιμάσω τόπον. Καὶ ἀφοῦ ὑπάγω
καὶ σᾶς ετοιμάσω τόπον, πάλιν ἔρχομαι καὶ
θέλω σᾶς παραλάβει πρὸς ἑμαυτὸν, διὰ νὰ
ἦσθε καὶ σεῖς ὅπου εἶμαι ἐγώ. ΙΩ. ιδ:2,3.

Ὁ Παῦλος ἔγραψεν ὅτι ἐὰν "ἡ ἐπίγειος οἰκία
τοῦ σκηνώματος ἡμῶν χαλασθῇ, ἔχομεν ἐκ τοῦ Θεοῦ
οἰκοδομὴν ἀχειροποίητον, αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρα-
νοῖς." B.KOP.ε:1. Εἶναι ἀναγκαῖον ὥπως ἐξετάσωμεν
ἑαυτοὺς ἐὰν πράττωμεν πᾶν ὅ,τι δυνάμεθα διὰ νὰ
θησαυρίσωμεν οὐρανίους θησαυροὺς, ἔνθα σκώληξ
καὶ σκωρία δὲν ἀφανίζει, καὶ ἔνθα κλέπται δὲν
διατρυποῦσιν οὐδὲ κλέπτουσιν. Πόσα ἐκ τῶν ἐπι-
γείων ἡμῶν ταλάντων θυσιάζομεν ἐν τῇ πραγματικό-
τητι ἐν τῇ προσπαθείᾳ ἡμῶν ὥπως θησαυρίσωμεν ἐν
οὐρανῷ; Εἶναι μόνον ὅταν ἡ πνευματικὴ ὁρασις
συγκεντρωθῇ ἐπὶ τῶν μὴ βλεπομένων, τῶν πνευματι-
κῶν, θὰ δυνηθῶμεν νὰ θυσιάζωμεν τὴν σάρκα ἡμῶν
μετὰ τῶν συμφερόντων αὐτῆς, διὰ τὴν αἰωνίαν δό-
ξαν.

Δὲν δυνάμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἀντιληφθῶ-
μεν πλήρως τὸ μεγαλεῖον τῆς μελλούσης δόξης. Ὁ
Ἰωάννης ἔγραψεν,

" Καὶ ἔτι δὲν ἐφανερώθη τὸ θέλομεν εἶσθαι, ἐ-
ξεύρομεν ὅμως, ὅτι, ὅταν φανερωθῇ, θέλομεν
εἶσθαι ὅμοιοι μὲ αὐτὸν, διότι θέλομεν ἰδεῖ
αὐτὸν καθὼς εἶναι." ΙΩΑΝΝ. Αἱ γ:2.

Ἀλλὰ προτοῦ μετασχηματισθῶμεν εἰς τὴν δόξαν
ταύτην, ὑπάρχουν πολὺτίμα μαθήματα τὰ ὁποῖα πρέ-
πει νὰ μάθωμεν. Πρέπει νὰ "κακοπαθήσωμεν" ὡς κα-
λοὶ στρατιῶται τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. B.TIM.β: 3.

‘Ο Πέτρος γράφει,

" ‘Ο Θεός πάσης χάριτος ὅστις ἐκάλεσεν ἡμᾶς εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν διὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ, ἀφοῦ πάθητε ὄλγον κ.λ.π."

A.ΠΕΤΡ. ε:10.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος μᾶς δίδει τὴν ἰδίαν ἔννοιαν ὅταν ἔγραψεν εἰς α:12 τὰ ἑξῆς,

" Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὅστις ὑπομένει πειρασμὸν, διότι ἀφοῦ δοκιμασθῇ θέλει λάβει τὸν ἀμαράντινον στέφανον τῆς ζωῆς, τὸν ὁποῖον ὑπεσχέθη ὁ Κύριος εἰς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν."

ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εἶναι πολλαὶ αἱ πολύτιμοι ἐπαγγελίαι τοῦ Θεοῦ εἰς ἐκείνους οἵτινες ἔχουσι τὴν ὄρασιν αὐτῶν ἐστραμμένην εἰς τὰ ἀόρατα καὶ αἰώνια, εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Μία ἐξ αὐτῶν ἀναγινώσκει, "

" Μὴ ἀποβάλητε λοιπὸν τὴν παρρησίαν σας ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην, διότι ἔχετε χρεῖαν ὑπομονῆς διὰ νὰ λάβητε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ λάβητε τὴν ἐπαγγελίαν."

EBP. ι:35,36.

Ἡ ἐπαγγελία αὕτη ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἐὰν ὑπομείνωμεν μέχρι τέλους. Καὶ εἰς EBP. ι:23 ἀναγινώσκουμεν, "ὅς κρατῶμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος διότι πιστὸς ὁ ὑποσχεθεὶς." Ὅλαι αἱ πολύτιμοι ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ εἶναι μὲ ὅρους. Ὁ Παῦλος ἔγραψεν, "Διότι μέτοχοι ἐγείναμεν τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν κρατήσωμεν μέχρι τέλους βεβαίαν τὴν ἀρχὴν τῆς πεποιθήσεως." EBP. γ:14. Καὶ πάλιν, "Ὁ δὲ ὑπομείνας ἕως τέλους οὗτος θέλει σωθῇ." MATΘ. ι:22 καὶ κδ:13.

Ἡ προσευχὴ εἶναι ἀναγκαία διὰ νὰ τηρήσωμεν
στάσιν εὐπρόσδεκτον ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ
λάβωμεν τὴν ἀναγκαίαν βοήθειαν διὰ πᾶσαν χρείαν
ἡμῶν. Ὁ Παῦλος πάλιν ἔγραψεν,

"Ὡς πλησιάζωμεν λοιπὸν μετὰ παρρησίας εἰς
τὸν θρόνον τῆς χάριτος διὰ νὰ λάβωμεν ἔλε-
ος καὶ εὐρωμεν χάριν ἐν καιρῷ χρείας."

EBP. δ: 16.

Μία πολύτιμος ἐπαγγελία εὐρίσκεται εἰς ΨΑΛΜ.
ογ:24. Διὰ τῆς συμβουλῆς σου θέλεις μὲ ὁδηγήσει,
καὶ μετὰ ταῦτα θέλεις μὲ προσλάβει ἐν δόξῃ. "Μετ'
οὐ πολὺ, ἕκαστος ἐξ ἡμῶν θὰ τελειώσῃ τὸν δρόμον
αὐτοῦ, καὶ ἐὰν εἴμεθα πιστοί, ἡ δόξα θὰ εἶναι ἰ-
δική μας ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Καθὼς ὁ ἀπό-
στολος ἔγραψεν, "καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ
χοϊκοῦ, θέλομεν φορέσει καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπου-
ρανίου." A.KOP.ιε:49. Καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ μεταλλαγή
ἡμῶν, ἐνῷ εἴμεθα ἐν σαρκί, ἐν μιᾷ στιγμῇ θὰ ἐν-
δυθῶμεν τὴν ἀθανασίαν, ἀπὸ τὸν οἶκον τὸν χοϊκὸν
εἰς τὸν οἶκον τὸν ἐπουράνιον." B.KOP.ε:2, A.KOP.
ιε: 53,54.

Καὶ ὅταν ἀπὸ τὰς οὐρανίους μονᾶς, μὲ τὴν χα-
ρὰν καὶ δόξαν μετὰ τοῦ Κυρίου, παρατηρήσωμεν
πρὸς τὰ ὁποῖα τοῦ παρὸντος ἡμῶν βίου, τὰς δοκι-
μασίας καὶ θλίψεις τὰς ὁποίας διήλθομεν, θὰ ἀνα-
γνωρίσωμεν πράγματι ὅτι ἦσαν ὅλαι ἡμῶν αἱ θλί-
ψεις "ἐλαφραί" καὶ μηδαμιναί. Τότε θέλομεν δοξο-
λογήσει τὸν Κύριον διότι μᾶς ὁδήγησε ἡμέραν παρ'
ἡμέραν, καὶ ἐκράτησε τὴν ὄρασιν ἡμῶν ἐπὶ τῶν μὴ
βλεπομένων, ἅτινα εἶναι αἰῶνια καὶ ἔχουν αἰῶνιον
βάρος δόξης.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀπειθείας.

~~~~~

" Βδέλυγμα
εἰς τὸν Κύριον
πᾶς ὑψηλοκάρδιος,
καὶ χεὶρ μὲ χεῖρα ἄν
συνάπτηται, δὲν θέλει μελ-
νει ἀτιμώρητος. Διὰ τῆς χάριτος
καὶ ἀληθείας καθαρίζεται ἡ ἀνομία καὶ
διὰ τοῦ φόβου τοῦ Κυρίου ἐκκλίνουσιν οἱ
ἄνθρωποι ἀπὸ τοῦ κακοῦ." ΙΑΡΟΙΜΙΑΙ ις:5-6.

---ooo---

A. ΣΑΜ. ιη:5-16. Πρὸς μελέτην.

---ooo---

ΔΑΒΙΔ εἶχε χρισθῇ διὰ νὰ λάβῃ τὴν θέ-
σιν τοῦ Σαοὺλ ὡς βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ,
καὶ ἐφάνερωσε τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐπι-
δεξιότητα αὐτοῦ, φονεύσας τὸν Γίγαντα Γολι-
ᾶθ, τὸν Φιλισταῖον. Τοῦτο ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τὰ
στρατεύματα τῶν Φιλισταίων, ἅτινα ἠπεῖλουν τὸν
λαὸν Ἰσραὴλ, καὶ κατέστησε τὸν Δαβὶδ δημοφιλεῖ
μεταξὺ τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ. Ὅταν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τῆς
σφαγῆς τῶν Φιλισταίων, αἱ γυναῖκες ἀπεκρύνοντο
πρὸς ἀλλήλας καὶ ἔλεγον, " Ὁ Σαοὺλ ἐπάταξε τὰς
χιλιάδας αὐτοῦ, καὶ ὁ Δαβὶδ τὰς μυριάδας αὐτοῦ."

Τοῦτο ἔκαμε τὸν Σαοὺλ νὰ ζηλεύῃ τὸν Δαβὶδ, δι-

τι "ἀπέδωκαν εἰς τὸν Δαβὶδ τὰς μυριάδας," ἔλεγεν "εἰς ἐμὲ δὲ τὰς χιλιάδας, καὶ τί λείπεται πλέον εἰς αὐτὸν παρὰ ἡ βασιλεία;" Τὸ 10ον ἐδοῦν μᾶς λέγει ὅτι πονηρὸν πνεῦμα ἐπῆλθεν ἐπὶ τὸν Σαοὺλ. Τοῦτο δὲν ἐννοεῖ ὅτι ὁ Θεὸς βάζει πονηρὸν πνεῦμα ἢ πονηρὰς σκέψεις καὶ ἐπιθυμίας εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Οὐχί. Ἦτο ἡ ἐκδηλωθεῖσα εὐνοία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Δαβὶδ ὅπερ ἔφερε τὴν ζηλοτυπίαν πρὸς τὸν Σαοὺλ.

Ἀργότερον ὁ Σολομὼν ἔγραψεν ὅτι "ἡ ζηλοτυπία εἶναι σκληρὰ ὡς ὁ Ἄδης," ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ η:6, καὶ ἔχομεν μίαν καλὴν παραδειγματίσιν εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ Σαοὺλ πρὸς τὸν Δαβὶδ. Εἰς τὸ Α.ΣΑ-ΜΟΥΗΛ ις: 14, μᾶς λέγεται ὅτι ἐνεκεν τοῦ πονηροῦ πνεύματος ὅπερ ἐτάραττεν τὸν Σαοὺλ, οἱ δοῦλοι αὐτοῦ εἰσηγήθησαν εἰς αὐτὸν ὅπως προστάξῃ εἰς αὐτοὺς νὰ ζητήσωσιν ἀνθρώπον εἰδήμονα εἰς τὸ παίζειν κιθάραν, ὥστε νὰ καταπραΰνῃ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. Τοῦτο καὶ ἔγεινε, καὶ ὁ ἐκλεγείς ἦτο ὁ Δαβὶδ. Ἀργότερον, ἐνῶ ὁ Σαοὺλ "ἐπροφῆτευσεν" ἐν ἐρεθισμένῃ καταστάσει, καὶ χωρὶς αἰτίας, ἔρριψεν δοράτιον ἐναντίον τοῦ Δαβὶδ μὲ σκοπὸν νὰ κτυπήσῃ αὐτὸν ἕως τοῦ τοίχου, καὶ φονεύσῃ αὐτὸν. Δὶς ἔπραξε τοῦτο, ἀλλ' ὁ Δαβὶδ ἠδυνήθη νὰ προφυλαχθῇ, καὶ σώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ.

Τότε ὁ Σαοὺλ ἤρχισε νὰ φοβῆται τὸν Δαβὶδ, καὶ ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, καταστήσας αὐτὸν χιλιάρχον εἰς τὸ στράτευμα αὐτοῦ. Ὁ Δαβὶδ τῶρα ἦτο ἐλεύθερος νὰ περιέρχεται μεταξὺ τοῦ λαοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἐφέρετο σοφὸς, ἐγένετο περισσότερο λαοφιλὴς. Οὕτω ἔχομεν δύο παραδείγματα πρὸ ἡμῶν, τὸν Σαοὺλ ἐν ζηλοτυπία διώκων τὸν Δαβὶδ, μὴδὲν κακὸν πράξαντα, καὶ τὸν Δαβὶδ μὴ ἐκδικούμενον, ἀλλὰ παραδίδοντα ἑαυτὸν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, πιστεύων ὅτι τὰ πάντα θὰ συνεργήσωσι πρὸς τὸ ἀγαθόν. Εἶχε τελείαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Θεὸν ὅστις ἐκάλεσεν αὐτὸν.

Ὁ ἔχων πονηρὸν καὶ ζηλότυπον καρδίαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι τὸ ἀντικείμενον τοῦ μίσους αὐτοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι διάφορον τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἐπιτρέψας εἰς τὸν Δαβὶδ ἐλευθερίαν νὰ περιέρχεται μεταξὺ τοῦ λαοῦ, θὰ ἠλπιζεν ὅτι ὡς νέος θὰ ὀμίλῃ ἀσφόδῳ μεταξὺ τοῦ λαοῦ, τὸ ὁποῖον μαθὼν οὗτος θὰ ἐδικαιολογῇ ἑαυτὸν ἀφαιρῶν τὴν ζωὴν του. Ἀλλ' ὁ Δαβὶδ ἐφέρετο σοφῶς, καὶ ὁ Σαοὺλ ἐφοβήθη αὐτὸν περισσότερον.

Τὸ πρὸς μελέτην χωρίον ἡμῶν εἶναι κατάλληλον μάθημα σχετικῶς μὲ τοῦτο. Μᾶς λέγει ὅτι "διὰ τῆς χάριτος καὶ ἀληθείας, καθαρίζεται ἡ ἀνομία." Τοῦτο εἶναι ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τοὺς λόγους τοῦ Παύλου εἰς ΡΩΜ. ιβ':21, "Μὴ νικᾶσαι ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ νικά διὰ τοῦ ἀγαθοῦ τὸ κακόν." Ὁ Δαβὶδ, ὢν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν καρδίαν, δὲν ἠδύνατο καταλλήλως νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς ἐπιθέσεις τοῦ Σαοὺλ μὲ ἰδικὰς του προσπάθειας, ἀποδίδων κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἀλλὰ τούναντίον, προσεπάθησε νὰ κερδίσῃ διὰ τῆς "χάριτος καὶ ἀληθείας" τὴν μάχην.

Ὁ Δαβὶδ δὲν ἠδυνήθη νὰ καθαρίσῃ τὴν πονηρίαν ἐκ τῆς καρδίας τοῦ Σαοὺλ, ἀλλὰ προσεπάθησε νὰ κρατήσῃ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ καρδίαν καθαρὰν, καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἐμπιστεύηται εἰς τὸν Κύριον. Ὁ Σαοὺλ ὅμως ἐξηκολούθησε νὰ καταδιώκῃ τὸν Δαβὶδ, καὶ ἠναγκάσθη ὁ Δαβὶδ νὰ φύγῃ, ὥστε νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ. Ὁ Δαβὶδ ἔμεινε πιστὸς εἰς τὸν Κύριον, καὶ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ μὴ λάβῃ τὴν τιμωρίαν τοῦ Σαοὺλ εἰς τὰς ἰδίας ἑαυτοῦ χεῖρας, ἀν καὶ ἐγνώριζεν ὅτι θὰ ἦτο ὁ μέλλων βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ὅτι τὸν Σαοὺλ τὸν ἀπέρριψεν ὁ Κύριος. Ἡ ἀναμονὴ τοῦ Δαβὶδ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, ἔγεινεν ἕνα καλὸ μάθημα καὶ παράδειγμα εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν πνευματικὸν Ἰσραὴλ. Εἰς μίαν περίπτωσιν, ὁ Δαβὶδ μετὰ τοῦ δούλου αὐτοῦ, εὔρον τὸν Σαοὺλ κοιμώμενον, καὶ ὁ δοῦλος αὐτοῦ ἐζήτησε νὰ θανατώσῃ αὐτὸν, ἀλλ' ὁ Δαβὶδ ἀπέτρεψεν αὐτὸν.

ΕΙΣ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

" Ἐνώπιόν μου
εἶχον τὸν Κύριον,
διὰ παντός, διότι εἶναι
ἐξ δεξιῶν μου, διὰ τὸ νὰ μὴ σα-
λευθῶ." ΨΑΛΜ. ις: 8.

---ooo---

Β.ΣΑΜΟΥΗΛ ε:1-7, χωρίον πρὸς μελέτην.

---ooo---

Ο ΣΑΟΥΛ τώρα ἦτο νεκρὸς, αὐτοκτονήσας ὅταν οἱ Φιλιισταῖοι ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ εἰς τὸ ὄρος Γελβουὰ. Ἀντιπρόσωποι πασῶν τῶν 12 φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ ἦλθον πρὸς τὸν Δαβὶδ εἰς Χεβρῶν, λέγοντες,

" Ἰδοὺ, ὅστούν σου καὶ σὰρξ σου εἴμεθα ἡμεῖς καὶ πρότερον ἔτι, ὅτε ὁ Σαουλ ἐβασίλευεν ἐφ' ἡμᾶς, σὺ ἦσο ὁ ἐξάγων καὶ εἰσάγων τὸν Ἰσραὴλ, καὶ πρὸς σὲ εἶπεν ὁ Κύριος, Σὺ θέλεις ποιᾶν τὸν λαόν μου Ἰσραὴλ, καὶ θέλεις εἶσθε ἡγεμῶν ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ. Καὶ ἦλθον πάντες οἱ πρεσβύτεροι πρὸς τὸν βασιλέα, εἰς Χεβρῶν, καὶ ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς Δαβὶδ συνθήκην μετ' αὐτῶν ἐν Χεβρῶν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ ἔχρισαν τὸν Δαβὶδ βασιλέα ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ." Β.ΣΑΜ. ε:1-3.

Πρὸ τούτου, ὁ Σαμουὴλ, ἐνεργήσας τῇ ὁδηγίᾳ τοῦ Κυρίου, ἔχρισεν τὸν Δαβὶδ νὰ εἶναι βασιλεὺς ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, ὥστε ἡ χρίσις αὕτη ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ Ἰσραὴλ φαίνεται νὰ ἦτο ἔνδειξις ἀναγνωρίσεως καὶ ἀποδοχῆς τῆς ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὸν χρόνον ὁποῦν ὁ Σαουλ ἐζήτη νὰ φονεύσῃ τὸν Δαβὶδ, οὗτος ἐκέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ λαοῦ διὰ τῆς καλῆς αὐτοῦ διαγωγῆς, καὶ οὕτω τώ-

ρα ἐξεδηλώσαν τὴν εὐχαρίστησιν αὐτῶν εἰς τὸ γε-
γονὸς ὅτι τῶρα πλέον εἶναι ἐλευθερος νὰ τοὺς ὑ-
πηρετήσῃ ὡς βασιλεύς.

Ὁ Δαβὶδ ἐβασίλευσε ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη. Τὰ
πρῶτα ἑπτὰ καὶ ἥμισυ ἔτη ἐβασίλευσεν ἐν Χεβρων,
ἐπὶ τῆς φυλῆς Ἰούδα, καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἐβασίλευ-
σεν εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἡ μᾶλλον εἰδικότερον εἰς τὸ
ὄρος Σιών. Ἡ βασιλεία τοῦ Δαβὶδ ἦτο τὸ πρωτότυ-
πον τῆς Μεσσιανικῆς βασιλείας. ΛΟΥΚ. α:31-33.
ΗΣ. θ:6,7. Τὸ ὄρος Σιών ἦτο τύπος τῆς Βασιλικῆς
Μεσσιανικῆς ἐξουσίας καὶ δυνάμεως. Οὕτω ἀναγι-
νώσκομεν περὶ τῆς Μεσσιανικῆς βασιλείας,

" Διότι ἐκ Σιών θέλει ἐξέλθει νόμος καὶ
λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλὴμ." ΜΙΧ.δ:1-4.

Εἰς ΑΠΟΚ. ιδ:1-2, τὸ Ἄρνιον τὸ ὁποῖον ἐσφάγη
μᾶς παρίσταται ἱστάμενον ἐπὶ τὸ ὄρος Σιών, καὶ
μετ' αὐτοῦ "ἐκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες"
οἵτινες ἠκολούθησαν τὸ Ἄρνιον ἐν θυσίᾳ μέχρι θα-
νάτου. Οὗτοι θὰ ζήσωσι καὶ βασιλεύσωσι μετ' αὐτοῦ
ἐπὶ τοῦ ἀντιτυπικοῦ ὄρους Σιών. Ἡ βασιλεία τοῦ
Δαβὶδ ἐχαρακτηρίζετο μὲ πολέμους, οὕτω καὶ ἡ βα-
σιλεία τοῦ Χριστοῦ θέλει καταστρέψῃ τοὺς ἐχθροὺς
τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Παῦλος ἔγραψεν ὅτι
ὁ Χριστὸς πρέπει νὰ βασιλεύσῃ ἕως οὗ τοῦ θέσῃ πάν-
τας τοὺς ἐχθροὺς ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ὅτι
"ὁ ἔσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται, ὁ θάνατος." Α.ΚΟΡ.
ιε:25,26.

Ὁ Δαβὶδ εἶχεν ἀδυναμίας, ἀλλὰ ἐν τῇ καρδίᾳ
αὐτοῦ ἠγάπα τὸν Κύριον, καὶ ἦτο πιστὸς εἰς Αὐ-
τὸν. Τὸ βάθος τῆς ἀγάπης καὶ πιστότητος αὐτοῦ
πρὸς τὸν Κύριον, φανεροῦται εἰς τοὺς Ψαλμοὺς αὐ-
τοῦ. Οὗτος ἔγραψεν,

"Ὁ νόμος τοῦ Κυρίου εἶναι ἄμωμος, ἐπιστρέφων
ψυχὴν, ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου πιστὴ, σοφίζου-

" σα τὸ ἀπλοῦν. Τὰ διατάγματα τοῦ Κυρίου εὐ-
 θέα, εὐφραίνοντα καρδίαν. Ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυ-
 ρίου λαμπρὰ, φωτίζουσα ὀφθαλμοὺς. Ὁ φόβος
 τοῦ Κυρίου καθαρὸς, διαμένων εἰς τὸν αἰῶνα.
 Αἱ κρίσεις τοῦ Κυρίου ἀληθιναί, δίκαιαι ἐν
 ταυτῷ. Πλεον ἐπιθυμηταὶ παρὰ τὸ χρυσίον,
 μάλιστα παρὰ πλῆθος χρυσοῦ καθαροῦ, καὶ
 γλυκύτεραι ὑπὲρ τὸ μέλι καὶ τοὺς σταλαγμοὺς
 τῆς κυρίθρας. Ὁ δοῦλος σου μάλιστα νουθε-
 τεῖται δι' αὐτῶν, εἰς τὴν τήρησιν αὐτῶν, ἢ
 ἀνταμοιβὴ εἶναι μεγάλη.

" Τίς συναισθάνεται τὰ ἑαυτοῦ ἁμαρτήματα;
 Καθάρισδν με ἀπὸ τῶν κρυφίων ἁμαρτημάτων,
 καὶ ἔτι προφύλαξον τὸν δοῦλον σου ἀπὸ ὑπε-
 ρηφανιῶν, ἅς μὴ μὲ κυριεύσωσι, τότε θέλω
 εἰσθε τέλειος, καὶ θέλω καθαρισθῇ ἀπὸ μεγά-
 λης παρανομίας." Ἀς εἶναι εὐάρεστα τὰ λόγια
 τοῦ στόματός μου, καὶ ἡ μελέτῃ τῆς καρδίας
 μου ἐνώπιδν σου, Κύριε, φρούριδν μου, καὶ
 λυτρωτὰ μου." ΨΑΛΜ. ιθ: 7-14.

Ὁ Δαβὶδ ἦτο εἰς ἓκ τῶν ἐμπνευσμένων προφητῶν,
 καὶ οὕτω τὰ γεγραμμένα παρ' αὐτοῦ ἦσαν ὑπὸ τὴν ὁ-
 δηγίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ταυτοχρόνως ἐφανέρω-
 νον τὴν ἀφοσίωσιν του καὶ ἐμπιστοσύνην του εἰς
 τὸν Κύριον. Πόσον ῥαῖον εἶναι τὸ αἶσθημα τοῦ ἐ-
 πὶ κεφαλῆς χωρίου ἡμῶν, " Ἐνώπιδν μου εἶχον τὸν
 Κύριον διὰ παντός, διότι εἶναι ἓκ δεξιῶν μου, διὰ
 νὰ μὴ σαλευθῶ." Πραγματικῶς οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι
 προφητικοὶ περὶ τῆς στάσεως τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ ἀντι-
 τύπου τοῦ Δαβὶδ, καθὼς εἶναι ὁλόκληρος ὁ Ψαλμὸς
 οὗτος. Ἐντούτοις μᾶς φανερώνει ἐπίσης τὴν διαμέ-
 νουσαν πίστιν καὶ ἐμπιστοσύνην τοῦ Δαβὶδ εἰς
 τὸν Κύριον. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ Ψαλμὸς οὗτος εἶναι
 προφητικὸς περὶ τοῦ Ἰησοῦ, διότι τὰ ἐδάφια 8-10
 ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Πέτρου εἰς τὴν ὁμιλίαν του
 κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἅτινα ἐφήρμοσεν
 αὐτὰ εἰς τὸν Ἰησοῦν. ΠΡΑΞ. β: 25-27.

ΛΑΤΡΕΙΑ ΕΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

" Ὑποῦτε
Κύριον τὸν
Θεὸν ἡμῶν καὶ προ-
σκυνεῖται εἰς τὸ ὄρος
τὸ ἅγιον αὐτοῦ, διότι ἅγι-
ος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν."
ΨΑΛΜΟΣ 99:9.

---ooo--- Χωρὶα πρὸς μελέτην.

B.ΣΑΜ. ς: 12,13,17,18, ζ:1-3,11-13.

---ooo---

Ἡ ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ἐνίοτε καλουμένη "Κιβωτὸς
τῆς Διαθήκης" ἀρχικῶς εὑρίσκετο εἰς τὰ Ἅγια τῶν
Ἀγίων τῆς Σικηνῆς, τὴν ὁποίαν κατεσκευάσεν ὁ Μω-
ϋσῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἡ Κιβωτὸς ἦτο σύμβολον τῆς
παρουσίας τοῦ Θεοῦ μετὰ τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ. Ὡς ὁρ-
θογώνιον κιβώτιον κεκαλυμμένον μὲ χρυσὸν, ἐντὸς
δὲ αὐτοῦ εὑρίσκοντο αἱ δύο πλάκες τοῦ Νόμου, ἡ
ράβδος τοῦ Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα, καὶ ἡ χρυσὴ στά-
μνος μὲ τὸ Μάννα. ΔΕΥΤ.λα:24-26, ΑΡΙΘ. ιζ: 8-10,
ΕΞΟΔ. ις:31,34, ΕΒΡ. θ:3,4.

Ἡ Κιβωτὸς τοῦ Κυρίου ἀφηρέθη ἐκ τοῦ Ἰσραὴλ
ὑπὸ τῶν Φιλισταίων περὶ τὰ τέλη τῆς περιόδου τοῦ
Ἡλὲλ, ὅστις ἦτο Κριτὴς τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ πράγματι,
ἦσαν δυσάρεστα τὰ νέα, ἡ Κιβωτὸς συνελήφθη καὶ οἱ
υἱοὶ τοῦ ἀπέθανον, ἅτινα νέα ἐπέφερον τὸν θάνα-
τον τοῦ ἡλικιωμένου τούτου δούλου τοῦ Ἰσραὴλ, τοῦ
Κριτοῦ καὶ Ἱερέως. A.ΣΑΜ. δ:κεφ. Ἡ Κιβωτὸς ἔμει-
νεν εἰς τὴν γῆν τῶν Φιλισταίων ἐπτά μῆνας. A.ΣΑΜ.
ς:1. Πολλὰς θλίψεις διῆλθον οἱ Φιλισταῖοι κατὰ
τὸν καιρὸν τῆς μετ' αὐτῶν διαμονῆς τῆς Κιβωτοῦ,
καὶ ὥς ἐκ τούτου τὴν ἐπέστρεψαν καὶ πάλιν εἰς
τοὺς Ἰσραηλίτας.

Ὁ Δαβίδ ἔχων μέγαν σεβασμὸν πρὸς τὰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου, ἀπεφάσισε ὅπως ἡ Κιβωτὸς ἔλθῃ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν αὐτοῦ. Προετοίμασε σκηνὴν διὰ τὴν Κιβωτὸν, καὶ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν τὴν μετέφερον εἰς τὸν νέον αὐτῆς τόπον, ἐγένετο μεγάλη εὐθυμία. Ὁ ἴδιος ὁ Δαβίδ ἐχόρευεν ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου εἰς τὰς ὁδοὺς.

Ὁ Θεὸς εὐλόγησε τὸν Δαβίδ, "καὶ ἀνέπαυσεν αὐτὸν ἀπὸ πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ." Τοῦτο ἔδωκεν εἰς αὐτὸν χρόνον διὰ σοβαρὰς σκέψεις, καὶ ἀπεφάσισε νὰ οἰκοδομήσῃ καλλίτερον οἶκον διὰ τὴν Κιβωτὸν τοῦ Κυρίου. Καὶ εἶπεν εἰς τὸν προφῆτην Νάθαν,

"Ἰδὲ, τῶρα ἐγὼ κατοικῶ ἐν οἴκῳ κεδρίνῳ, ἡ δὲ Κιβωτὸς τοῦ Θεοῦ κάθεται ἐν μέσῳ παραπετάσματος."

Χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Κύριον, ὁ Νάθαν εἶπεν εἰς αὐτὸν,

"Ὑπάγε, κάμε πᾶν τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, διότι ὁ Κύριος εἶναι μετὰ σοῦ."

Ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ὁ Κύριος ἐφανερώθη εἰς τὸν Νάθαν, καὶ τὸν ὁδήγησε ὅπως συμβουλευσῇ τὸν Δαβίδ νὰ μὴ οἰκοδομήσῃ οἶκον αὐτὸς διὰ τὸν Κύριον, ἀλλὰ τὸ σπέρμα αὐτοῦ θὰ οἰκοδομήσῃ εἰς αὐτὸν οἶκον. ἐδ. 12, 13, 16. Μετὰ παρέλευσιν χρόνου, ἡ λέξις "οἶκος" ἔλαβε διαφορετικὴν ἔννοιαν, διὰ μέσου τῆς ἱστορίας ἡ λέξις "οἶκος" ἀντιπροσωπεύει Κυβέρνησιν, οἰκογενειακὴν δυναστείαν.

Ὁ Δαβίδ ἦτο τύπος τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἶναι ὁ Κυβερνητικὸς οἶκος τοῦ ἀντιτυπικοῦ Δαβίδ ὅστις ἀναφέρεται εἰς ΗΣΑΙΑ β:2-4, ἔνθα ἐναγινώσκομεν,

"Ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, τὸ ὄρος τοῦ οἴ-

" του Κυρίου θέλει στηριχθῇ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὀρέων, καὶ ὑψωθῇ ὑπεράνω τῶν βουνῶν, καὶ πάντα τὰ ἔθνη θέλουσι συρρέει εἰς αὐτό, καὶ πολλοὶ λαοὶ θέλουσιν ὑπάγει καὶ εἰπεῖ, "Ἐλθετε καὶ ἄς ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ. Καὶ θέλει διδάξει ἡμᾶς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ θέλομεν περιπατήσῃ ἐν ταῖς τρίβοις αὐτοῦ. Διότι ἐκ Σιών θέλει ἐξέλθει νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλὴμ. Καὶ θέλει κρίνει ἀναμέσον τῶν ἐθνῶν, καὶ θέλει ἐλέγξει πολλοὺς λαοὺς. Καὶ θέλουσι σφυρηλατήσῃ τὰς μαχαίρας αὐτῶν διὰ ὕλη, καὶ τὰς λόγχας αὐτῶν διὰ δρέπανα. Δὲν θέλει σηκώσει μάχαιραν ἔθνος ἐναντίον ἔθνους, οὐδὲ θέλουσι μάθει πλέον τὸν πόλεμον."

Ὁ θρόνος τοῦ Δαβὶδ εὗρίσκετο ἐπὶ τοῦ ὄρους Σιών τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ οὕτω ὁ ἀντιτυπικὸς οἶκος τοῦ Δαβὶδ ἀναφέρεται ὡς τὸ "ὄρος τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου". Αὕτη εἶναι ἡ Μεσσιανικὴ βασιλεία, ἡ Κυβερνήσις, καὶ πολλάκις ἀναφέρεται εἰς τὰς Γραφὰς ὡς τὸ "ὄρος τοῦ Κυρίου" ἢ ἀπλῶς "ὄρος." MIX. 8:1,2. Ὁμοίᾳ εἶναι καὶ ἡ προφητεία τοῦ Ἠσαΐα κε: 6-9, ἐνθα ὁ Θεὸς ὑπόσχεται τὴν καταστροφὴν τοῦ θανάτου καὶ τὴν σπόγγισιν τῶν δακρύων ἀπὸ πάντων τῶν προσώπων, διὰ μέσου τῆς δικαίας Αὐτοῦ Κυβερνήσεως.

Ἀφοῦ ὁ Νάθαν ὁ προφῆτης, περιγράφει τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Δαβὶδ, περὶ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ οἴκου, ὁ Δαβὶδ ἀπήντησε,

" Τίς εἶμαι ἐγὼ Κύριε Θεέ; καὶ τίς ὁ οἶκος μου ὥστε μὲ ἔφερες μέχρι τούτου; Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἔτι μικρὸν ἐστάθη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Κύριε, καὶ ἐλάλησας περὶ τοῦ οἴκου τοῦ δούλου σου διὰ μέλλον μακρὸν; A.ΣΑΜ.ζ:18,19. Ὅποια ἐκτίμησις! καὶ σεβασμὸς εἰς τὰς ἐπαγγελίας!

— 000 —